

Les Cahiers «Psychanodia»
Périodique d'histoire des religions

N° 8 / Juin 2024

(Seria *Jurnal de idei* n° 4)

Les Amis de I. P. Couliano
PHOS Online
2024

Couverture:
L'orgospoutnik (1965), peinture de Victor Brauner
([Musée de l'Abbaye Sainte-Croix](#), Sables d'Olonne,
photo prise par Dana Shishmanian, juillet 2015)

ISBN: 9782952504270

Ara Alexandre Shishmanian

Carnete de idei
(XVI-XX).

În chip de jurnal

Les Amis de I. P. Couliano
PHOS Online
2024

Carnet de idei XVI

sau

Carnetul negru-auriu

scopul latent al totalitarismului e nulitarismul, nu doar ideologic ci și fizic – reducerea populației la o masă de sclavi pentru un grup restrâns de stăpîni (formă încă oligarhică) apoi stingerea totală a speciei umane! totalitarismul, în ultimele sale consecințe, nulitarismul, deci, nu e un regim politic ci metafizic, vizînd evacuarea totală, soluția finală la scara întregii umanități! scopul veritabil al nulitarismului – fază finală a totalitarismului – nu e guvernarea dură ci suprimarea, exterminarea pur și simplu!

nu trebuie deci căutate rețete “raționale”, oricît de odioase, pentru a explica totalitarismul – totalitarismul e irațional, vector tranzitoriu al inconștientului; prin totalitarism nu puterea încearcă să suprimă clase sau etnii ci inconștientul conștientul! conștientul doar, de vreme ce conștiința pură (spiritul) n-o poate atinge!

superfluizarea omului în totalitarism e o realitate. totuși procesul pare mai complex, în măsura în care totalitarismul tinde să reducă la neant, deci să superfluizeze, toți membrii activi, profesional sau social,, ai societății civile, făcînd apel, tocmai la cei pe care societățile civile îi consideră deja ca superflui!

altfel spus, *orice societate tinde spre superfluizarea unei părți, uneori foarte importante, a membrilor ei*; tehnica totalitarismului constă în a inversa semnele, făcînd din plus minus și din minus plus! un fel de gnosticism negativ!

din acest pdv, diferența dintre societățile zise normale și totalitarism e mai mică decât s-ar crede!

desigur, convertirea negativului în pozitiv și invers se face cu o formidabilă cheltuială de violență! diferența reală nu stă prin urmare în tehnică ci în ilimitarea supresivă proprie totalitarismului, în vocația lui de sistem exterminator, cu alte cuvinte în fondul lui nulitarist!

poate să pară curios, dar tehnicile represive ale lui Hitler par mai “tradiționale” decât cele ale lui Stalin (care se plînge, mi se pare, undeva de “cavalerismul” și “sinceritatea” lui Hitler). nu e imposibil ca Wagner să fi avut un rol moderator asupra individului și că fără influența wagneriană Hitler să se fi dovedit incomparabil mai feroce. pe de altă parte, de vreme ce nu și-a atacat niciodată spontan aparatul propriu, pare să fi conservat ceva din limitările lui Lenin, atît de odios altminteri, limitări de care Stalin se debarasase demult!

vis: trebuie să mă duc în vizită la casa din strada Vaselor (casa bunicilor mei). nu știu de unde (îmi reamintesc visul foarte fragmentar) am aflat că va mai veni cineva “fata de la 5 ½” cred, evident, după-amiaza. ca să ajung acolo mă las luat (auto-stop) de mașina unui domn destul de amabil. domnul mai ia două-trei persoane (nu-mi amintesc exact), între care o fată destul de frumoasă. figură perfect necunoscută deși, aș zice, de armeană. evit să-i fac curte (tipic la mine). în colțul străzii Vaselor persoanele coboară; aș vrea să mai profit de mașină însă îmi dau seama că n-are sens (practic am ajuns) și cobor la rîndul meu. traversez cu un pas energetic, fără a arunca (deliberat) vreo privire în urmă. mereu tactica mea absurdă de a ignora femeia care mă atrage. ajungem aproape în același timp. sîntem așteptați (bunica?) însă asta nu prea contează pentru că intrînd ne pomenim singuri (de altfel, scena s-a schimbat, curtea seamănă mai degrabă cu cea a ziarului, de altfel tot numărul 13). deja traversînd eram urmărit de o senzație stranie, de parcă persoana din spatele meu, încă o dată, altminteri perfect necunoscută, mi-ar fi fost profund familiară. intrînd, senzația asta de *déjà-vécu* mai degrabă decât

de *déjà-vu* se intensifică; rîzînd, i-o mărturisesc și tot rîzînd convine c-a resimțit și ea același lucru. ne spunem că ne-am mai întîlnit într-o viață anterioară.

intensificarea activității onirice ca și interesul pe care-l acord viselor ar putea să indice că mă apropii de sfîrșitul vieții!

“masele politic indiferente” ale lui H.A. sînt în realitate *excluzii*, prin definiție ostili oricărui sistem și în primul rînd sistemului partidelor, adică sistemului “intereselor speciale”. poate să pară paradoxal, însă în contextul corupției generale din sistemul partidelor, totalitarismul, în măsura în care vine la putere pe căi legale iară nu printr-o lovitură de stat, exprimă nevoia societății civile de a fi reprezentată din afara sistemului partidelor (oricum pseudo-democratic)! evident, iluzia celor ce-și închipuie c-au reușit asta e repede risipită!

e curios cum practic toți cei ce au avut o relație mai îndelungată cu mine (sau aproape): părinții, rudele (mai des), “prieteni” (adesea), eventual femeile – s-au preschimbat în niște puri escroci, au simțit sistematic nevoia să mă fure sau să mă escrocheze, uneori să mă calomnieze sau să mă injurieze absurd!

dacă mișcările totalitare izbutesc atît de ușor să abuzeze de libertățile democratice pentru a le aboli e pentru că sistemul partidelor face în chip mai ipocrit absolut același lucru! ipocrizia democraturii favorizează iluzia ce duce la totalitarism.

în fond, dacă masele sînt produsul prăbușirii societății de clasă (H.A.) atunci trebuie observat că masele (ca premiză a totalitarismului) sînt rezultatul încălcării contractului social în forma lui economică ce implică menținerea convenției muncii (deci a distribuirii în clase retribuite) pentru toți indivizii unei societăți date! nici un imperativ economic nu poate încălca acest principiu social al muncii pentru toți, altfel spus, al unui efort definit și echitabil retribuit în societate.

eficacitatea oarbă a capitalismului cu consecințele ei în planul concentrării aberante a masei monetare sau a echivalentului ei *e un delict!*

spectacolul implică distribuția! din acest p.d.v. a avea e o simplă convenție a ipostazelor lui a fi!

societatea tuturor implică un rol definit pentru fiecare!

proprietatea, mai ales, *marea proprietate*, e o convenție socială nu un soi de drept divin! nimeni n-are dreptul să pompeze toată apa râului!

atît privilegiile, cît mai ales corupția reprezintă o flagrantă încălcare a contractului social-economic! în acest sens, politica de provocare artificială a emigrației e criminală pentru că distruge din start orice echilibru posibil.

dacă dreptul la ingerință ca spargere a unui abces dictatorial local e, în genere, acceptabil și chiar de dorit, în măsura în care restabilește un circuit socio-economic normal în zona vizată (dictatorul fiind în fond un simplu delincvent ca și hiper-capitalistul) intervenționismul sub pretexte religioase (medievalism) sau oricare altele e de prohibit!

fiecare țară are dreptul la o istorie liberă dar nu la o istorie influențată! concepțiile indivizilor unei țări nu sînt treaba indivizilor altei țări și nu justifică o politică de intervenție ce va provoca în plus, fatalmente, o politică anti-imigraționistă. a ataca fără motiv valabil populația altei țări echivalează cu a ataca propria populație. e o încălcare complexă și extrem de gravă a drepturilor omului. în fond, viteza istoriei țărilor nu poate fi accelerată!

capitalismul ca simplă exercitare a cupidității libere e tot atît de inacceptabil ca și comunismul!

anticii au refuzat tehnologia, noi va trebui, treptat, s-o limităm. Sau poate s-o “teritorializăm” (rezervații strict supravegheate pentru obsedații tehnologiei – știința pură e altceva – un fel de ghettouri). capitalismul nu poate exercita o activitate nemăsurat liberă în măsura în care perturbă grav distribuția spectacolului social.

nu omul e pentru eficacitate ci eficacitatea e pentru om. omul e scopul – economicul, ansamblul vectorilor materiali. politicul – ansamblul vectorilor formali. tehnologicul – ansamblul vectorilor eficienți. vectorul final e însă doar omul!

societatea actuală este apocaliptică!

capitalismul ca sistem nelimitat, totalmente “decomplexat”, de fapt ca *anti-sistem*, nu e altceva decât un *vortex al declanșării* ce nu va cruța pe nimeni! vortexul declanșării implică o pauperizare tot atât de ilimitată!

cupiditatea se devoră devorînd totul!

declasarea, care e o violență, reprezintă preludiul revoluțiilor!

în fond, toate aceste pseudo-modele hybric-totalitare sînt produsul rupturii dintre cultură și civilizație.

o civilizație fără cultură nu poate fi decât apocaliptică, e o teleologie a fragmentării și-n ultimă instanță a distrugerii. trebuie menținut un echilibru real între cele două.

a ataca cultura altora înseamnă a elibera vidul cultural propriu!

colonialismul și-a oferit aceleași alibiuri “cxivilizatorii”!

masificarea e un fenomen pre-totalitar indispensabil totalitarismului

acțiunea e ființa viitorului și neființa prezentului! acțiunea pură, plasată integral în viitor, transformă prezentul într-un trecut!

strania evaporare și condensare fantasmatică a oglinzilor

alianța dintre birocrăția supracentralizată, ce tratează Statul ca pe-o proprietate privată și proprietatea privată însăși, alianță bazată pe corupție, ar fi dus, inevitabil la o formă de capitalism; corupția ideologică numită “politic corect” tinde mai lent și cu alte mijloace spre același scop cu totalitarismul brutal stalinist sau cu capitalismul cel mai feroce: izolarea indivizilor atât în sînul grupului lor etnic sau religios cît și în cel al familiei (atomizare), individul nedepinzînd decît de Stat, un Stat ros la rîndul lui de o oligarhie ocultă!

există însă și un totalitarism brutal de tip nu stalinist ci putinist – cu atît mai interesant cu cît puțin însuși e probabil mort demult – ce riscă să se extindă fie militar, fie prin corupție ori șantaj la nivel planetar: exemplu tragic, bineînțeles, Siria! la care se adaugă războiul endemic din Ucraina, al cărui scop e durată, și genocidul evolutiv, cumva exemplar – însă pentru cine? – din Gaza! deocamdată! (24 aprilie 2024, la 109 ani de la masacru!)

poate războiul mondial să facă parte din mijloacele acestui totalitarism mondial ocult? există vreun *deal* veritabil – iară nu doar un simplu *marché des dupes* – între militarismul totalitar și oligarhia capitalistă?

idiotia turbată (rinocerita): neliniștea spiritului totalitar în fața a tot ce are un sens propriu și deci nu poate fi integral controlat; cretinismul mobilurilor invocate în diverse împrejurări – promovarea imbecililor și

ascensiunea psihopaților; absurdul acuzațiilor are între altele drept consecință nu doar dezumanizarea ci imbecilizarea societății și a fiecărui individ luat în parte. și pentru că e mai comod, vor fi înlocuiți imbecilizării cu imbecili pur-sînge și aceștia din urmă cu demenți integrali!

exigența loialității în condițiile totalitarismului e perfect absurdă sau perfect demagogică de vreme ce totalitarismul se bazează pe distrugerea sistematică a oricărui sentiment autentic, inclusiv a loialității!

de la bun început, Hitler a fost un dictator senil pentru că-și credea propaganda! Stalin s-a senilizat pe parcurs!

singurul conținut constant al unui totalitarism dictatorial constă în cultul personalității dictatorului și în cultul negativ al personalității sau al *personei* dușmanilor lui imaginari sau reali!

un totalitarism non-dictatorial, lipsit de dictatura personală a unui individ depistabil ar fi un totalitarism de sistem – fie sistemul realizat prin indivizi considerați ca umani, fie prin mijloace pur robotice, inteligență artificială etc. numim în ambele cazuri acest tip de totalitarism vidat nulitarism!

Vlad Țepeș nu era desigur un vampir tip Dracula! era doar un Stalin medieval ce n-a avut destul spațiu și timp!

îmi lucește anxietatea ca argintul pe brațe – iar creierul, dincolo de stele

disprețul e o putere pe care chiar cei (cele) ce ți-l inspiră ți-au dat-o – chiar fără să știe!

te jupoi de piele și rămîi în armură – te jupoi de suflet și rămîi spirit – eventual neant!

exclusivismul societății zise “normale”, multiplele ei reguli crude și absurde favorizează emergența unei așteptări îndeterminate, mereu în creștere, ce se zisează prima ocazie, adică primul moment de slăbiciune veritabilă a sistemului! această așteptare crescătoare se poate temporar înșela, și poate rata debușeul, dar sfârșește întotdeauna prin a găsi falia necesară!

deci există în totalitarism un element de răzbunare socială – și cumva personală – ieșit din dezesperanță și așteptarea unei schimbări violente, element ce nu trebuie uitat!

înainte de a deveni banal despotism totalitarismul apare ca revoluția orbită de putere, de anxietate și de răzbunare!

despre Marx și Engels se poate spune sau “bieți imbecili” sau “oribili monștri”! posibil ambele variante!

veritabilul totalitarism nu este o tehnică de guvernare ci de exterminare, nu de exterminare relativă și parțială ci absolută și totală. veritabilul totalitarism n-are beneficiari.

inițierea în culturile arhaice constă în moarte și reînviere. inițierea totalitară e moarte fără reînviere! într-un caz, țelul e o formă de nemurire – gloria eroică și chiar divinizarea eroică – în celălalt, o inevitabilă și veșnică rușine!

omul e un conflict permanent cu “legile naturii”. din pdv al naturii omul e un paradox, totul în el o contrazice! din pdv al omului, natura e o absurditate și o falsitate de care, evoluînd, învață să se debaraseze!

simpla prezență a omului distruge natura, în vreme ce pentru om natura nu e decît forma sensibilă, exterioară, a propriei lui inconștiențe!

ideea că paralelele se întîlnesc la infinit e absurdă! infinitul nu e un “punct” și trecerea de la finit la infinit și mai ales de la infinit la finit e imposibilă! paralelele care se întîlnesc la infinit nu se vor mai separa niciodată căci dinspre infinit e imposibil de a mai regăsi separarea lor din finit. (de altfel, aceasta din urmă nu e cumva iluzorie?) tot ce putem prin urmare spune e că paralelele sînt (eventual) două drepte a căror întîlnire nu poate fi experimental constatată!

dar ce e interesul în fața căruia se închină toți? interesul e un arbitrar prezentat ca necesar – un abuz impus și eventual legiferat!

o lume guvernată de “interese” e o lume de orbi care se trag unul pe altul în groapă!

fiecare dintre noi posedă o substanță de lașitate ca și una de crimă etc. substanță vie, poate diferită, poate aceeași nuanțată diferit ca un soi deameleon moral pe care trebuie să știm să-l controlăm! e ca o oboseală morală vie care se odihnește transformîndu-se!

există însă și substanța contrară, substanța eroică, esențialmente univocă; din echilibrul paradoxal al celor două poate rezulta personalitatea artistică în sensul cel mai larg!

poate să pară curios, dar confesiunile atît de spectaculos asumate ale “victimelor” comunismului stalinist (de pildă) reprezintă ultimul act de oportunism, adesea inconștient, al oportunistului totalitar radicalizat, act prin care natura nu doar totalitară dar simplu gregară a oportunistului – carența sa în planul individuării – apare cu cea mai mare limpezime!

scopul totalitarismului nu e mai știu eu ce lume ideală, oricît utopică, “comunismul” sau “Reichul de o mie de ani”, ci adîncirea ororii și devastării iar, în ultimă instanță, exterminarea indivizilor și, mai mult încă *exterminarea absolută a umanului!*

orice totalitarism în esența lui ultimă e un nulitarism!

și totuși cele mai odioase forme de totalitarism, dictaturile cele mai atroce, cad mult dincoace de exigențele puterii implacabile din spatele lor: *inconștientul!!!*

din punctul de vedere al inconștientului toate tentativele totalitare de a-l satisface sunt ridicol de insuficiente – niște teste eșuate!

pentru inconștient stalin, hitler, caraghiosul ceaușescu și tot restul bandei sînt în cel mai bun caz niște *wets!*

de altfel, unul din paradoxurile totalitarismului, ce cade fără să vrea pe vechi scheme inițiatice, constă în faptul că prin chiar abjecția lui torționară realizează *în unele cazuri*, fără intenție, inițierea veritabilă, deci *individuarea* unor inși care fără această abjecție totalitară ar fi rămas prizonierii inconștientului difuz!

iubirea e un imens limax translucid – un zeppelin ectoplasmic – o colosală larvă de melancolie translucidă!

iubirea e subiacența – cît despre sexualitate e o formă de regresivitate embrionară sau, după caz, uterină

doar embrionul care nu cunoaște uterul e spirit – acest nenăscut ce nu poate cunoaște nașterea ci e pur și simplu – numai el e forma absolută, etern adultă!

l'objectif véritable du mouvement totalitaire n'est pas l'organisation mais l'extermination – vidul organizat!

sucțiunea succesului pentru insul totalitarizat – chiar și eliberarea de totalitarism – ia forme acuzat totalitare (vezi Winston Smith în 1984 sau Petrini cu teoria dictatorilor divini)!

totalitarismul nu se mulțumește cu un fel de simplă dogmatizare a doctrinei ce se transformă într-un veritabil *credo* ci se pune ca criteriu al rațiunii, considerînd orice formă de opoziție nu doar ca delictuoasă ci ca o formă de maladie mentală politică (vezi sceleratul decret 12/1965)!

prin “organizare totalitară” trebuie să înțelegem *represiune* deci *violența* ca “argument al autorității”!

scopul statelor e evident dominarea prin forme în genere indirecte, scopul totalitarismului este exterminarea prin mijloacele cele mai directe!

un chip abject cu nasul lung ca o pulă-n erecție – cu botul roșu, descălțat – și încă n-am văzut nimic...

pînă și dictatorii sfîrșesc prin a deveni niște simple reziduuri ale morții iar sistemele prin care au terorizat popoarele devin mormintele lor!

misterul dictatorului nu-i altceva decît misterul vidului totalitar pe care-l greează! nu prea diferit de misterul criticului-etichetă – cu C mare!

de fapt, de la un punct încolo dictatorul, ce poate fi considerat ca oportunistul cel mai radicalizat al sistemului pe care într-un sens îl transcende, devine pînă la urmă un handicap pentru sistemul totalitar *cu care e în cursă*, un punct vulnerabil – și ca o limită internă a radicalizării continue a sistemului! în ultimă instanță “führerul” etc. e un soi de sacrificiu pe care dinamica totalitară îl face mentalității non-totalitare subiacente a poporului!

în totalitarism *centrul* e definit ca *transcendent!*

inconștientul nu este structural un scop – un ce de atins – inconștientul este o tendință abisală! și chiar subiacența, forma cea mai profundă a inconștientului dar și cea mai subtil sublimată, nu se poate insera în eternitatea suprimărilor cognitive ale neantului ca suprimare a suprimării ci doar ca suspensiune infinitivă, mai simplu spus, ca amînare, deci din nou ca tendință!

vîntul roade aerul ca un misterios șobolan

ploaia dactilografiază încetișor la claviatura ferestrei

studentul e un arhanghel subit căruia i-au crescut aripile-n privirile ca niște mlaștini verzi

șoapte/șapte – zdrențe cu pietate paietată

trăim încercînd să ne exprimăm cît mai complet cu puțință – ca să ne exterminăm în expresie!

efervescența evanescentelor

eternizează /cauterizează

omul este incompatibil cu natura – conștiința cu inconștientul – omul cu lumea – și chiar omul cu individul uman care-l reprezintă – în măsura în care individul uman e încă natură – deci inconștient!

incompatibilitatea omului cu omul e supremul paradox! omul de singurătate!

să te eliberezi de tot ce te leagă – să unifici gând, sentiment și senzație într-o singură unitate spirituală!

me-andre / menade – fărîmituri / fărîm-mituri

poate exista un paradis de clasă și, în genere, un paradis categorial? ideea este perfect absurdă pentru că paradisul, formă diluată a neantului, e cu necesitate un universal! experimentat însă variabil de indivizi în funcție de structura lui imediată!

eșarpele / șarpele

aaah! îmi plîng ochii – și cu ei toți obrații de-altădată ai trupurilor!

uluirea inimii-mi țipă cu lacrimi

e foarte curios – tendința latentă, niciodată complet afirmată, spre dictatură a acestei a cincea republici i-a spart deja forma, a descompus-o a dezagregat-o! și asta fără să iasă din tendință măcar!

chiar dacă nu e încă spirit, sufletul e mai înalt decît individul care-l reprezintă – fiecare din noi trebuie să învețe această lecție!

ferestrele – asemeni unor priviri presate în albumurile aerului

livada cu lacrimi

iraționalul nu va forma niciodată un sistem de valori ci numai de pretenții

omul – dacă-și refuză vocația transgresivă – devine o simplă specie animală – adică, paradoxal, tocmai ce nu poate să fie! un fel de biorobot!

omul e ființa hybrică prin excelență!

iluzia! iluzia e de fapt eroare! ar fi prin urmare mai exact să vorbim de eroare – nu de iluzie!

înainte de exterminarea practic definitivă – fază nulitaristă la care nici un totalitarism n-a putut încă să ajungă – țelul intermediar principal al totalitarismului constă în transformarea unui spațiu geografic cît mai vast, eventual a lumii întregi, în echivalentul unui lagăr de muncă potențial și chiar actual exterminativ!

condamnarea la muncă a omului echivalează cu o condamnare la moarte a umanului! hiper-miliardarul – cam ca secretarul de partid în comunism – e gardianul dezumanizării individului uman! banii pe care-i sustrage societății sînt seva mizeriei!

destul de paradoxal revoluțiile apar ca un fel de sinucidere a regimurilor pre-totalitare!

avantajul noțiunii de inamic obiectiv e că nu este fixă ci mobilă, deplasându-se în funcție de orizontul mișcării totalitare! astfel Gœbbels ori Himmler înșiși ar fi putut fi definiți într-o bună zi ca “inamici obiectivi” ai nazismului, aidoma atîtora din sfera totalitarismului sovietic!

deviaționist e, în totalitarism, absolut oricine: e deviaționist adeptul fidel pentru că aparține zilei de ieri și deci e un veritabil opozant al liniei deja diferite (sau ar putea fi, chiar fără s-o știe sau tocmai pentru că nu știe încă)! e deviaționist oportunistul întîrziat de reziduuri umane și de prejudecata eficacității! deviaționist, țapul ispășitor obiectiv necesar etc.! într-un fel opozantul autentic e singurul care corespunde versatilității totalitare mereu în opoziție cu ea însăși!

căsătoria e o teribilă educație totalitară!

totalitarismul reprezintă forma cea mai acută – forma politică – a incompatibilității structurale – deci metafizice – dintre om și lume!

cum arată o populație persistent totalitarizată într-o lume post-totalitară? cam ca cea din România actuală!

problema eliberării de totalitarism apare în cazul unor populații incapabile de existență liberă!

totalitarismul se grețează foarte bine pe un ilotism prealabil!

sînt necesari stăpânii, cum crede post-nietzscheanul nicolae breban, dar și marin preda cu ai săi dictatori divini sau avem de-a face cu o iluzie toxică! mai simplu, are insul realmente nevoie de un ghid exterior sau e vorba de o formă de confort psihologic?

oriunde inconștientul a făcut “natural” progrese considerabile, totalitarismul apare aproape ca o formă de conștiință! nemurirea are forma morții dar nu conținutul ei!

definirea unui oarecare criteriu de inocență e inacceptabil pentru totalitarism!

iluzia nedreaptă nu se destramă treptat decît prin poveste!

destinul e un monstruos psihopat, de o monstruoasă obstinație, guvernat de un monstruos spirit de contradicție!

o societate totalitarizată nu-i neapărat formatată de lagăre ci e, pur și simplu, o societate-cutie, total imanentizată și de unde orice urmă de transcendență a dispărut!

toate formele ideologice, religioase sau laice, nu sînt altceva decît mecanisme de propagare a ignoranței și de abolire a conștiinței!

răul absolut e răul fără beneficiari! deci, total banal!

conceptul răului absolut corespunde cel mai exact, în plan social, conceptului societății creștine – răul pur, fără beneficiari, impus și auto-impus. iar prin reprezentarea infernului – rău etern! în fond, infernul, mai ales creștin, e forma mitic-religioasă a nularismului!

munca, ce se confundă tot mai mult cu devenirea, e străină de om și tinde să se separe de el – ca tot ce e străin!

prakṛti se separă de puruṣa!

orice regim politic, indiferent de etichetă, în care simplul denunț ajunge pentru a declanșa mașinăria justiției și a produce o condamnare poate fi socotit, potențial sau actual, totalitar! la fel, orice sistem în care raportul dintre importanța acuzației și importanța condamnării e pierdută! dacă *prakṛti* e producătoare de *māyā* și e deci, funcțional, *māyā* ea însăși – iluzia e principiul totalitarismului după cum e opusul strict al libertății!

totalitarismul e un thanatism!

setea de existență (*tṛṣṇa*) comportă o fațetă despre care se vorbește mai puțin, anume setea de activitate, de devenire – setea de muncă! munca e deci prin structura ei străină omului și nevoii lui autentice de impasibilitate surîzătoare! căci omul a fost zămislit de contemplație!

adevărurile exterioare nu sînt neapărat necesare ființei umane – în fond, constituie niște legături – adevărul interior da!

consecința ultimă a atomizării totalitare e bineînțeles neantizarea!

nu Unul e țelul totalitarismului – cum își închipui H.A. – ci Neantul! nu Omul ci Inconștientul (*prakṛti*)!

teroarea ca destin!

sincronia haosului – oportunismul ca vacuizare – omul nou este omul vacuu, deposedat de ultima lui “proprietate”, dreptul la o convingere și chiar de ultimul refugiu – mecanismul de adaptabilitate! deposedat în cele din urmă de vacuitatea însăși ca ultimă credință! dictatorul ca principiu al sincroniei și al diacroniei mereu mutabile!

forma total despuiată a totalitarismului, am putea spune fantastică: fantoma comunismului!

sînt ținut în închisoare dar mă eliberez prin idei!

dacă *purușa* e impasibilitatea pură, *prakṛti* – tendința producătoare de miraje – e posibilitate pură! cea din urmă tinde asimptotic spre cel dintîi, cel dintîi o ignoră etern pe cea din urmă!

poate că geniul meu cel mai profund constă în aptitudinea mea de a intra în empatie cu absolut orice idee!

dictatorul totalitar e Hadesul infernului totalitar și *ca atare* unicul deținător al cheilor *necesității mereu reînțelese!*

el este singurul ce îndrăznește și poate contempla vidul exterminării totalitare! dar, spre deosebire de Hades, el mai are însă o ultimă proprietate pe care o poate pierde – hoitul lui împuțit, ce face din el un exterminabil în plus!

Hadesul totalitar e Fantoma comunismului – ce nu poate deveni altceva decît o proiecție literară – un personaj – cum este deja cazul!

ca simplu zeu, Hades e un seducător de fantome ce copulează în eternitate cu umbrele – straniu libertinaj!

pretenția explicativă în sine este totalitară! filosofia nu explică, deschide orizonturi!

e drept, orice dogmatism e un idealism – însă un idealism fosilizat!

ideologiile sînt niște mecanisme de un schematism extrem al căror unic scop constă în legitimarea “logică” a exterminării! un fel de cod al exterminatorilor ce tinde spre o para-justiție incomprehensibilă prin oroarea ei!

Franța este tot mai mult o democratură hiper-polițistă!

în totalitarism, totalitatea formelor de libertate sînt transformate în relații de putere guvernate de o rea credință căreia oportuniștii cei mai cinici îi cad victimă!

totuși, din toate formele politice, doar totalitarismul confruntă individul cu propria lui condiție umană, doar în context totalitar alternativa omului ca zero sau infinit are sens!

fără să urmărească asta, dimpotrivă, totalitarismul care distruge indivizii, problematizează omul! și în anumite cazuri, extrem de rare, îl inițiază! căci în totalitarism omul care nu mai are nimic de pierdut în afară de viață poate deveni un mort reînviat!

dans la véritable désolation je ne suis pas un – je ne suis personne!

nu de Doi avem nevoie ci de Unul confirmat! nu confirmat de ceilalți – confirmat de Sine!

nu ești singur cînd ești pe drumul cunoașterii!

raționamentul totalitar nu suportă transcendența! el se poticnește definitiv în momentul în care întâlnește criterii străine lui – pe scurt, când întâlnește actul simplu al refuzului!

la ce servesc femeile care-și refuză vaginul și mai ales care-și refuză uterul!

nașterea în timp e întotdeauna o eroare pentru spirit!

hașură de umbră

dogmatismul culturilor mici cu ambiția veninoasă, vanitoasă și meschină!

cablul care duce la cer!

frunzișul e limba copacilor – coroana lor e o gură obscură – o cavernă rotundă țesută de silabe

nu mai pot să amurg criticul cu cî mare!

nu se poate da cineva – și nici nu poate fi dat – de criticul cu cî mare – doar pentru că ocupă un oareșicare rang într-o oareșicare organizație plină de vane pretenții prost tencuite!

nu orice mediocritate poate fi dată de arhetip – sau atunci nu poate fi dată decît de arhetip al mediocrității!

incestul și crima sunt destin – complexul lui Œdip este destin! omul fără incest și fără crimă – fără complexul lui Œdip – e un om fără destin! omul fără destin e un om fără umbră – el nu aparține acestei lumi!

inima bea tăcere din somn

mi-am intrat în rană de parc-aș fi fost sorbit brusc de o peșteră uriașă

totalitarismul e în lumea oarbă un fel de neant orb – exterminare fără o sclipire cognitivă – inconștient fără spirit – sfârșitul dement și gol!

am întins mîna undeva între amintire și aer și am întâlnit plutiri de oale sparte și-un haos de văsărie cu pînze de corabie

am mîngîiat pe crupă corăbiile și m-am pomenit plutind printre acele vase stranii despre care n-aș fi putut spune de erau naufragii de oale ori cioburi de corăbii

totalitarismul este un neant orb – redus la cele mai obscure și tactile forme ale “voyeurismului” inconștient!

există unii – unele mai ales – ce nu spun adevărul decît murind – și încă... nu prin vreo declarație ci prin faptul nud al morții! moartea e adevărul lor!

privirea topită-n albastru

înghite-te cu pizda detestabilă lume!

totalitarismul nu pare să suporte simpla colonizare pentru că orice relații “transcendentale”, chiar și cu niște țări în principiu supuse dar *altele* amenință monolitismul imanentist totalitar!

iată de ce totalitarismul e anti-colonialist! istoria nu-i altceva decât o avalanșă de catastrofe!

manolescu al vostru e un dobitoc care pe trei sferturi nu înțelege iar pe sfert obnubilează ceea ce i se pare c-a înțeles!

maiorescu e un dobitoc care nu înțelege absolut nimic și ocultează ce nu înțelege pretinzând că a înțeles!

lucrurile și-au schimbat complet textura

dimensiunea exigențelor și mai ales a proiectelor sindicale e indisociabilă de dinamica devenirii întreprinderii – de vitalitatea ei – reprezintă laboratorul ei intrasocietal!

transcendența e alteritatea cea mai intensă în care se consumă tocmai tot ce-ți este străin!

tăcerea ca mărturisire – orice anormalitate a codurilor de comunicare poate fi semnificativă

destinul e o babă intrigantă

ascute-ți conștiința, asasinează ca Raskolnikov cămătăreasa destinului – și ieși!

neantul e originarul veșnic – originarul pur a cărui devenire e exclusiv internă

big bang? neantul nu explodează!

ideea că începuturile și sfârșiturile corespund neapărat cu explozii e un simplu clișeu!

ce viață tristă am și am avut! însă unele idei nu-s prea rele! așa că am să continui gândind și scriind de vreme ce nu pot trăi!

întrebarea cea mai problematică e: e Statul un proiect totalitar mult mai complex și considerabil mai lent dar tinzând în esență spre același țel – un totalitarism pragmatic ce mizează mai degrabă pe disimulare decât pe violență?

lacrimile sînt vîntăile sufletului

revoluții cu destinul pe umeri – văruiți în insula de brad

cum urăsc lumea aceasta! și ce delicios e să urăști lumea!

femeia n-are altă individuire decât refuzul – mirajul reticențelor ei! acceptarea, dimpotrivă, îi exprimă gregaritatea! într-adevăr, de îndată ce se dă, toată valoarea ei etico-estetică se dizolvă-n neant – intră atunci în banalitatea speciei!

de unde adulterul prin care femeia veșnic impotoare încearcă să-și recupereze individuirea și prin urmare refuzul! același lucru se poate spune despre pasiunea femeii pentru avort și pentru toate formele deviate de procreație!

ca să fii singur trebuie să posezi tot ce te înconjoară – tot ce te înconjoară să-ți fie ecou!

norul și umbra – haosul

fantasmele, fenomenologic, sînt doar profunzimi, nu raze – deci razele profunzimilor

în fond, ceea ce ni se refuză nu ne poate atinge!

depărtările sînt eternități crepusculare – proximitatea e secretul originii

veghea e cunoașterea suspendată – *în suspensie*

ceva se întîmplă numai cînd poate să se întîmple fără să se întîmple – altminteri nu se întîmplă ci pare: iată secretul întîmplării

a fi poet înseamnă a fi în bucuria dezgustului celui mai abisal

specie e numele tău femeie – iar în plan spiritual, trădare!

catastrofa (calomnia etc.) compensează o esență totuși întîmplată a cărei întîmplare nu poate fi decît de ordinul paradoxului mistico-religios!

m-am așezat la corb și-am scris multe pagini albe – pînă am acoperit cu alb toate zdrențele labirintului

structural *prakṛti* e o teleologie mereu incompletă ce nu-și găsește împlinirea transcendentă decât în *puruṣa*, eternul străin!

indefinitul teleologic al naturii și transcendența etern alogenă a spiritului reconstituie analogic dinamica supresiv cognitivă a neantului!

apa sumbră a inimii

balanța e unealta diavolului – instrumentul și semnul mediocrității crase, al alienării și reificării!

s-ar zice că există o corupție transcendențială – zeii sînt idei corupte!

revoluțiile țipă cu cadavrele tăcute

dimensiunea browniană a dinamicii totalitare – versatilitatea legilor sau mai degrabă fărâdelegea ca principiu de guvernare – înalta trădare ca rațiune de stat chiar! – haosul instituțional, dedublările funcționale ori mai degrabă disfuncționale – toate acestea imită forma mulțimii, a omului-masă cu dezindividuuarea și dessinerea lui!

asta explică permanenta entropie umană și intelectuală – triumful idioției și turbării totalitare ca și instalarea figurii celei mai inumane și vide ca un fel de criteriu teleologic al totalitarismului și de jalnic orizont al lui!

a fi armean înseamnă a fi apatrid

inima e abcesul lacrimă – plînsul e puroiul inimii

taxinomia unei entropii – entropia taxinomică

massa confusa a banalului > esența răului

iluzia se apără – dar ce apără neantul

neantul în ființă devine iluzie!

obez de obstacol

evident, slăbiciunea e factorul de dezvoltare prin apelul la forme complementare și compensatorii inexistente în imediat și total improbabile dar devenite reale, căci realitatea se dezvoltă prin conturul negativ al lipsei ce dă formă necesității!

iluzia compensează obnubilarea în sine a neantului!

lumea se întinde pînă acolo unde se întind complicitățile care-o fac posibilă!

viitorul e solitudinea ta și în cele din urmă solitudinea care-și continuă drumul fără tine!

toate aceste frunze ale mării pline de șoapte titanice

cad fructe cu aripi din cer ca dintr-un copac cu transparența zdrențuită

mi-am... aerul pe față în straturi de măști

limita e întotdeauna iluzorie ceea ce înseamnă că limita e pantă!

supravegherea și exterminarea sînt sinonime! de fapt, supravegherea ce e un totalitarism face umanul superfluu deci vid – un vid reificat substituibil și ca atare deja exterminat!

supravegherea e exterminare iar exterminarea e în mod curios supraveghere!

lacrimile astea electrice care-mi scurtecircuitează inima

cruzimea e voma celei mai profunde frustrări

ce caută o femeie la un bărbat nu e un stăpîn, cum o spune undeva Dostoievski și cum cu siguranță gîndea Nietzsche ci un *partener de infern!* o “îtovărășire” care să-i permită să-și dezvăluie și să-și desfășoare deplin infernul!

clișeele sînt cu atît mai puternice cu cît cei asupra cărora acționează sînt mai străini de adevăr și, eventual, de bine!

fire albe mi se întîmplă sub pleoape

eurile sînt cheaguri de anxietate cu un mare potențial mimetic – mai precis cu un mare potențial de *mimetism analogic!*

binele pentru lume e doar stadiul anterior al răului – *negația antecedentă*

libertatea e singurătate înțeleasă! și evident necesitate abolită!

în fond, am fost – sînt o capcană pentru lume. cu mai puțin aș fi trecut neobservat – jefuit de mai tot dar nu de tot totuși provocam lumea dar îi provocam și disprețul, încurajînd-o astfel să-și arate adevărata față, adevărul din spatele cercului ei obișnuit. prinsă-n capcana disprețului și-a dat în vileag capcanele falsei empatii cu spiritul, cu spiritualii. în loc să fiu ca atîția nodul gordian ce leagă spiritul de lume sînt altceva: documentul irevocabil al divorțului!

nici spiritul nici lumea nu mă iubesc – însă paradoxal prin asta se despart!

atractivi – păpușei nu sunt nimic! repulsiv – sînt totul!

pleoapa orbitoare a ochiului orb

și dacă anti-materia ar fi de fapt conștiința – cu alte cuvinte chiar noi!

sînt stăpînul spiritual al țării care nu mă interesează – singurul locuitor veritabil al unei lumi inutile

uneori singura formă eidetică proprie a unui autor e elipsa

ne naștem născîndu-ne neantul – purtați de uterul evanescenței noastre

creștinismul ca anti-pitagorism – n-ai să mă învingi galileene!

puterea e o acumulare de libertate alienată!

magia e în fond simulacrul misticii!

filologia e servitoarea filosofiei!

cunoașterea culturilor e o variabilă a fracției rit/mit!

moartea violentă ne nemurește!

dacă eliberarea e scopul nu trebuie să căutăm eliberarea căci în căutarea
însăși e o doză de egoitate liantă – trebuie să uiți chiar faptul căutării!

singura sublimare a materiei e suprimarea după cum suprimarea
mentalului e autentica lui sublimare

mentalul și materia se supun, pneumatic vorbind, acelorași exigențe –
de parcă ar fi identice!

yoga ca posesie – e ceva dubios în ideea asta

suprimarea variabilității antrenează constanta empatiei transcendente

singura compasiune veritabilă e ura nemărginită

monada feminină – unul din centrul sferei – Hestia

incognoscibila Rază a cunoașterii – iradierea transcendentă –
perplexitatea apofatică

tunelul oranj al libertății

graalul mistic – vinul spumegător al neantului în cupa de nemurire a
spiritului – sânge de neant în cupă de spirit

tot ce e semn e nelume – semnul e evanescență și cvasi-neant

muzicalitatea inconștientului
nodul e un poliedru

junglă de ejaculare verde

mă fărîm sub avalanșele amurgurilor – dispar în stepele cristaline ale
cărunteții

grația e paradoxală pentru că transpune foarte aproximativ paradoxurile
cognitive ale neantului! de fapt, totul e transpunere!

corpul e rezumatul crispărilor transcendente care-l închid în lumea
analogiilor!

am să ies probabil din diversele segmente ale timpului monstruos – dar
din tunelul de ostilitate în care sînt prins n-am să ies niciodată!

eșecul e singura regulă ce nu comportă excepție!

trăim o epocă în care simpla străbatere a timpului a devenit un sport foarte dificil!

o etapă în despuierea mistică ar fi transformarea eului în pură identitate!
apoi eliberarea identității de intuițiile adiacente (spațiu-timp)!

anxietatea poate deveni o valoare euristică!

identitatea pură și neantul nu diferă – poți să treci cu identitatea dincolo de spirit pentru că identitatea nu are nevoie de manifestare ci doar de purificare continuă!

anxietatea e muncă spirituală ca și eșecul!

le neveu de Rameau – un intermittent du spectacle

lumea începe la liziera metafizicii și noi sfârșim la liziera ignoranței

nu poți intra în planul mirajului din planul adevărului ci cu necesitate intri în miraj din miraj și te trezești din miraj în miraj

actul trezirii doar poartă în el neantul adevărului – neant la care, trezindu-te, trebuie în fine să te oprești

momentele adevărului în lume nu contrazic necesitatea adevărului dincolo de lume!

asimptota nu e destin – e schema incompletă a dinamicii cognitive a neantului

nu poate există o reală amplificare a duratei vieții fără o amplificare sensibilă a cadrului vieții – ceea ce implică dominarea unor condiții din ce în ce mai ostile!

mobilitatea evolutivă a conștiinței antrenează restul!

dezagregarea limitelor e prezentată ca progres științific pentru simplul motiv că dezagregarea face să crească exponențial sfera posibilului!

lucrul se dizolvă în cuvânt

posibilismul devenirii goale n-are limită

să decupezi o durată – nu un lucru ci o fișie – aproape un întuneric străfulgerat

realitățile – fragmentele unor anchete în suspensie

farurile percepției mătură obscuritatea realului decupînd fișii de ceva în nimic

lumea e un vagin tenebros iluminat de stranii ejaculări cognitive

lupta dintre personaj și textul reprezentat de “cor” e o constantă nu doar a teatrului ci și a gândirii

destinul e un escroc!

un poem e o tramă textuală mai interesantă pentru mine decît un roman!

scriitura introduce flashuri de dubiu sau de incertitudine dar și de revelație – în orice caz nu descrie lucrurile printr-un sistem de distanțe stabile și ca să zicem așa impermeabile – ca un tren pe care s-ar scurge picăturile de ploaie!

inteligenta este memorie însă memorie stratificată – flashuri subite prin straturi multiple de uitare – treziri subite prin aluviunile mimetismului narcotic – adică prin “real”!

marea – sfârșire perpetuă de cioburi fluide

nodurile noastre interioare ne asediază ca lucruri

metaforele ca decriptaje

într-un sens, trăim deci asediați de un ocean de cioburi oculte a cărui sfârșire reală și a cărui fluiditate imperceptibilă trebuie să le căutăm în noi înșine ca pe niște noduri ce așteaptă să fie decriptate, ca pe niște mesaje ce-și așteaptă dezlegarea

destinul e lucrul cel mai abstract – lucrul impostor ce se pretinde propriul nostru sine – e alienarea ce ne culpabilizează și ne manipulează

lucru suntem și noi – orice parte a corpului devine lucru în măsura în care scapă controlului nostru subiectiv – noi înșine ne suntem lucruri odată morți sau doar atinși de boală!

e posibil spațiul fără timp? dar timpul fără spațiu? spațiul fără timp e posibilul însuși – posibilul identic cu imposibilul – vidul!

timpul fără spațiu e o trecere ce nu se poate desfășura – imposibilul asfixiei – actualitatea fixă – deci sau nimic – sau eternitatea! căci fără spațiu timpul ar trebui să fie prezent – unde însă? în spațialitatea pură a imaginarului poate – ca un fel de fulguranță infinită – fulguranță invizibilă – insezisabilă – căci infinit mai rapidă decât lumina – deși nu poate lumina nimic sau nimicul însuși – o viteză fără viteză – viteză a nimic – o fulguranță nicăieri – ce neputînd fi măsurată n-ar putea fi în nici un chip periodizată – nu mai puțin vidă decât spațiul dar posedînd o caracteristică suplimentară – o autodistrugere permanentă – totală – o autodistrugere ce n-ar putea-o suprima ci dimpotrivă ar întreține-o! spațiul pur – timpul pur – în fond două aspecte ale neantului – static – dinamic – nu mai puțin neant...

absurdul e expresia incompatibilității dintre om și lume

corpul e o mașină de tortură – cea mai perfidă pentru că cizma spaniolă corespunde chiar cu piciorul etc. și torționarul? e un fel de segment misterios din tine însuși! în ce mă privește am refuzat nu pactul cu diavolul – nici nu mi s-a propus și de altfel mi se pare pueril – ci pactul cu lumea! evident, cele două ar trebui să fie sinonime...

o lume în care formă și culoare s-ar zbate într-un spațiu ce le-ar opune – trupurile și-ar pierde forma – formele, substanța – și-aceste două aspecte ale amorfului s-ar repezi una la alta cu ferocitatea unor lupi înfomețați

monoschizofrenii – a ține în mâini invizibile conștiințele ca pe niște fire sau mai bine a-și toarce haosul într-un unic fir obsesiv!

să-ți umpli neființa de privire – să ajungi s-o respiri – să te dizolvi tu cu toate obstacolele în ea – privirea absolută, fără ochi!

tragismul truismului ca resemnare

pozzo/lucky – pozzo: pot d'aisance, aviditatea și excreția – gaura pe unde se intră – gaură neagră – și recipientul în care se iese – “graalul”

doi saci de plastic – vîntul îi umflă deci sacii respiră – vii și morți într-un fel

fazele lunii – fazele dezordonate ale sacilor – gîndirea – imperfecțiunea determină gîndirea – Dumnezeu nu gîndește – inspirațiile sacilor de plastic – désormais inutilisables

clipele se rostogolesc – bile goale – unele după altele – într-un vid ce-și pierde treptat toate dimensiunile

labirintul veritabil e un supercreier capabil de supergînduri dar incapabil de cunoaștere – un fel de negativ după care nu se pot trage decît niște fotografii foarte aproximative

obiectele sînt produsul unei umanități refulate – de altfel, ca și omul ce nu e om decît într-un sens foarte incomplet!

animalele, plantele, mineralele, formele lichide și gazoase chiar sînt oameni cu umanitatea refulată prea adînc!

altfel n-am putea să le dăm forme așa-zicînd artificiale – marmura din care facem o statuie își defulează o parte din umanitate!

să fie energia – sub toate formele ei – doar atît: singurătate alienată?

migrene – absențe – neștiute – zdrențe – imposturi – de fapt tot atâtea
chei de descuiat realul

nimic din ce e formulabil – gând, sentiment, idee – nu-ți aparține cu
adevărat

eroarea compasiunii buddhiste constă în excesul de intervenție ce
ajunge să constituie un fel de eu negativ

viitorul e sensul suspendat al lumii – distanța teleologic posibilă!

în-sinele e străin de timp – ermetic străin – cât despre conștiință, aceasta
e structural dincolo de el – timpul e cel mult un fel de fenomen al
conștiinței sau și mai exact un epifenomen al iluziei!

conștiință – iluzie – timp – fiecare fiind hiperstructura succesoarei!

conștiința nu devine temporală decît în măsura în care-și dă determinări
– determinări care o alienează și o neagă afirmînd-o ca mereu alta!
determinările – structural negative – sînt semnele de exclamare ale
conștiinței – într-un sens, semnele de exclamare ale vidului!

există însă un fel de aciditate transcendentă a conștiinței ce neputînd
fi cuprinsă de nici o determinare și negîndu-le pe toate e mereu dincolo
– chiar și dincolo – *mai ales* dincolo de ființă și neant – ea însăși e un
fel de neant *mereu dincolo!*

în iluzie subiectul e mereu o prezență – absență dizolvată – cu limita –
cumva larva filamentoasă a obiectului – ca orizont!

viitorul nu trebuie însă văzut doar ca un ansamblu de evenimente ce scapă prezentului – ce va scăpa întotdeauna prezentului – ci ca forma mereu mai completă – mai aproape de ființă și deci de neant!

viitorul pur – dacă o asemenea categorie poate fi concepută – e neantul pe care l-am devenit – debarasându-mă astfel de tot ce mă înstrăinează! căci în neant nimic nu ne lipsește – nici o deficiență nu este meontic posibilă – iar conștiința, privată de tot, se cuprinde la infinit și se cunoaște fără limite!

în viitorul pur obiectele obstacol – determinările-negații au dispărut!

conștiința e deschiderea care se deschide – mereu întru neant – mereu neant în sensul lui aparent factual – ritmat de finitudinea conștiinței!

viitorul e în fond *semioză* – semioza al cărei non-sens e el însuși și al cărei sens – neantul!

altminteri, în factualitatea lui mereu aparentă, viitorul decade – se scufundă – alunecând din statutul de proiect plin de transparențele așteptării în cel de act mereu deficient, mereu dezamăgitor tocmai prin căderea lui în prezent, el, ce era un mare act-speranță – iar apoi, fantomizat, dematerializat, dezactantizat – se preschimbă în amintire, eventual avertisment, contra-proiect negativ al viitorului viitor – apoi, prin uitarea inevitabilă – în inconștient – inconștient dinspre care ne pot parveni în chip obscur noi amenințări – ca niște deșeuri ce-am devenit noi înșine!

netezimi concurente – mă simt prins într-un fel de bidimensionalitate cenușie ce perfecționează carcera și care, fără să mă atingă, mă segmentează totuși cu suspensiile ei alienante!

corpurile hipnotizate de suprafețe și linii – și toate aceste abstracții dimensionale hipnotizate de punct!

purificarea cognitivă – îți folosești baza emotivă ca vector anamnezic orizontal sau diacronic – banalul nu-i niciodată adevărat – truismul, complicele abject al iluziei, e totdeauna fals!

viitorul se prezintă ca o promisiune de libertate și poartă-n el posibilitatea negării determinărilor prezente – posibilitate ce, când viitorul se suprimă-n prezent, se dovedește sursa mizeriei altor determinări! căci determinarea nu e negație decît ca alienare a conștiinței – ca atare, dovedindu-se *întotdeauna* mizerabilă!

a trece la acțiune în loc de a medita înseamnă a hrăni devenirea cu orbire!

posibilul în conștiință e limita încă fluidă dintre subiectul încă în așteptare și obiectul-surpriză – obiectul, mai mult un curent decît un obstacol, ce antrenează așteptarea subiectului spre propria lui finitudine!

determinările nu pot fi pentru conștiință pe care o alienează decît negația unui miraj – *iluzia ca negație* – iluzia plină de lume ca de un vis al vidului sortit trezirii care destramă!

chiar și iluzia e conștiință adică neant!

cunoașterea e anamneza conștiinței – căci conștiința nu poate înceta să fie conștiință pură doar pentru a deveni conștiință a ceva! cel mult, conștiința a ceva e o conștiință pură ce se plictisește! căci plictiseala e

primul obiect și într-un sens cu totul paradoxal – primul subiect! limita e un vis ulterior al lucrului în sine!

misterul viitorului constă în aceea că sub promisiunile lui diverse – toate onirice în fond – el nu e decît conștiință – adică pur neant! astfel viitorul se prezintă ca un dublu neant – neantul promisiunilor lui iluzorii – adică neantul determinărilor alienante – și neantul sensului său ocult – conștiința – căci viitorul definește zona semiotică unde timpul e semnul conștiinței – și nimic altceva!

nu e construcție meontologică ci deconstrucția totală a oricărei ontologii – acea deconstrucție ce – numai ea – *este semioză!!!*

Carnet de idei XVII

sau

Carnetul anex

existența e semnul esenței sau nu e nimic!

greața picturală pe care o scriem

prin compensație la durere, frustrare și nedreptăți suferite se poate întâmpla să te iei prea mult în serios, să te valorizezi în sens contrar: e o gravă eroare!

ce contrazice definirea timpului ca o a patra dimensiune e degradarea, descompunerea, multiplul dezagregat al corpurilor – timpul e un reziduu – un deșeu al celei de-a patra dimensiuni ce substituie geometriei o formă generică a morții!

clipele nu se succed ci aceeași clipă își pîlpîie incompletitudinea creînd iluzia succesiunii – de fapt, nu timpul trece ci conștiința alunecă de pe propria ei identitate – pentru-sinele de pe în-sinele cu care nu se poate identifica și alături de care se înlănțuie – conștiința, adică solitudinea!

o ecuație semiotică furtivă între clipe – sau mai degrabă în interiorul aceleiași clipe!

le problème du monde est en réalité le problème de la monade

clipa cade în propriul ei indefinit nitescent – e o sincronie paradoxală de undă și corpuscul – de definit și indefinit nicăieri definibil – ceea ce înseamnă că timpul implică un martor imperfect; de fapt, timpul așa cum îl concepem apare printr-o stratificare empirică a martorilor imperfecti ce structurează timpul, nu experimentîndu-l ci explicîndu-l și explicîndu-și propria lor experiență de sine!

trecutul – prezentul – viitorul sînt funcții reconstruite analitic, plecînd de la o experiență auto-cognitivă mereu ratată!

foarte simplu – timpul este cunoaștere de sine ratată – cînd se intră cu adevărat în sinele clipei se iese din timp!

insuficiența cognitivă apare – tresare ca fenomen – înainte de timp – ca o pantă ce permite desinerea căderii!

*l'instant pour passer véritablement doit être non une simple monade
sed une monade qui se perd dans sa propre dyade indéfinie et qui tend
à se retrouver c'est-à-dire à se perdre et du même coup à se renouveler
comme être de cette chute!*

subiectul e deci tocmai acest sine pierdut în difuz după cum obiectul reprezintă iluzia regăsirii în-sinelui, iluzie de pe care alunecăm ca de pe un zid!

încîndu-ne ne umplem nu de apă ci de obiect – prin moarte devenim obiect plin!

un rêve sans trêve

cadavrul aerului ni se descompune-n nări ca-n niște mîini

mirosurile cremoase ale nopții – încă pudrate de crepuscul

flori cu aripile desfăcute ale unor fluturi uriași – imense culori zburătoare

bucăți de trecut – altădată indiferent – ca niște magneți risipiți în amintire

alge pătate cu spumă precum niște melci rătăciți prin culoarele unui labirint – ale unui mit

insectele se încheagă din întuneric – din fragmentele incomplete ale percepțiilor fărâmate de anxietate

zone de alb și de sonor cumva cristalin și letal

există oare o memorie a suferinței continue – o constantă a suferinței individuale prin diversele reîncarnări?

suflul e numitorul comun al conceptelor spirituale

privirea-suflu – numele-suflu

eul meu e un eu de pură opoziție – fără nici o concesie!

succesul nu mi-e doar străin mi-este dușman – și eu sînt dușmanul lui!

fără intuirea și acceptarea intuitivă a intimității de dincolo de profund dintre spirit și neant – nimic nu poate fi intuit – cu atît mai puțin înțeles! căci intuiția e dincolo de înțelegere!

mă plimb pe plajă cu capul plin de țevi pentru nisipul fierbinte

asasinatul – ultima formă de comunicare – de contact uman

soarele ca o clepsidră ce-și scurge nisipul fierbinte și șoaptele-n mine

tufele – frunzișurile – apele se încruntă

frunze și pagini

“dharma” iluziei e înșelăciunea – e ipocrizia – sofistica argumentată

cînd totul e fals gîndul tău trebuie să străbată doctrinele oferite!

porți ce nu sînt decît oglinzi – un cristal misterios care mă cheamă

de la bun început lumea – doar miraje stricate – iluzii alterate

ce formă ar avea tăcerea – sau singurătatea – pentru pași

des miroirs béants – des portes qui nous ouvrent avec ces mains mystérieuses

într-adevăr, *Gītā* neagă diferența dintre Brahmanul personal și impersonal – ba chiar pare să inverseze superioritatea axiologică în sensul celui dintîi!

meditația distrugerii e tot ce ne mai rămîne!

amoralismul mirajelor, sofismele iluziei – să se trezească din coșmar – iată singura datorie a omului!

kṛṣṇa sau masacrul de drept divin

poate tocmai în cazul multiplicității lui *puruṣa* – printr-un soi de fenomen “pandemic” – “pandemie soteriologică” – eliberarea unuia ar antrena eliberarea tuturor!

e oare timpul o formă de gândire fără limbaj? un fel de discurs al nimănui și din nimic? altminteri, paradoxul timpului e și cel al geometriei – cum se pot angrena pozitiv valori zero – clipe sau puncte?

cum să continui o serie din absolut nimic?

timpul-discurs s-ar rezolva calitativ, nu cantitativ – n-ar mai fi o agregare imposibilă ci o emisie misterioasă...

de altfel, dacă timpul, ca și spațiul, e o intuiție *a priori* – extensia temporală nu poate fi cantitativă, nici agregativă!

problema inchoativă a ek-stazului – big-bang ek-static?

cantitativ cum poate fi imaginată o continuitate fără elemente constitutive?

timpul cuantic – asta apropie structural timpul de lumină!

o lumină invizibilă a cărei viteză nu poate fi măsurată! un labirint – structură prin excelență diacronică – sincron! o cvasi-ființă chiar simultan-non-concomitentă!

“răzbunarea e o mîncare ce se mănîncă rece” se spune – ceea ce înseamnă că cea mai eficace răzbunare e *detașarea*!

lumea e inconsecvența radicală a tuturor doctrinelor!

doctrina lumii – doctrina parazitară a subiacenței grefată pe orice doctrină spirituală – căci lumea nu e o realitate – lumea e o doctrină!

renunțarea *Gîtei* e o renunțare paradoxală ce menține o lume de automate! nimic nu-i mai pernicios și mai inutil...

pentru a fi valabilă doctrina *Gītei* trebuie considerată ca o simplă doctrină preliminară – pentru începători – și încă și atunci însoțită de considerabile avertismente și precauții – care lipsesc! altminteri se ajunge la oribilul masacru de drept divin!

Puruṣottama al *Gītei* e o sumă paradoxală de *Puruṣa* și *Prakṛti* ce abolește principiul pur al *Sāṃkhyei* aducând alienarea inconștientă în sînul chiar al spiritualului!

ce se țintește e transformarea soteriologiei într-un fel de combustibil al devenirii! în buddhism compasiunea – categorie cognitiv oblică – joacă aproximativ același rol!

anume forme de cruzime, aparent teribile, au de fapt un alt sens – de *refuz* (al experienței, al percepției, al realității persoanelor, inclusiv a sa proprie)! totuși asta n-are nimic în comun cu masacrul de drept divin ce vizează pur și simplu conservarea devenirii – e vorba, dimpotrivă, de o tentativă de trezire, de un refuz al visului!

la temporalité schizoïde

identicul fiind discernabil de sine devine serializabil, de vreme ce ca identic e legat de sine și ca discernabil apare ca diferit! identicul ca indiscernabil se opune propriei lui discernabilități presupuse pe care o suprimă și de care astfel se eliberează! mecanismul devenirii pure conține, deci, momentele captivității soteriologice și ale soteriologiei captive ca pe un joc ce e ea însăși – joc de care nu se poate elibera decît abolindu-se!

dar astfel neantul – identitatea absolut pură – se dezvăluie ca structură și anume ca dialectică liberă de orice subiacență a inconștientului mistic și a conștiinței vide – deci ca suprasinteză pură!

continuitatea e obligatoriu o funcție a identicului dacă identicul e discernabil de sine – iar acest identic discernabil, deci continuu, deci identic-altul și altul-identice cu necesitate amnezic și anamnezic nu ca simplu fapt de memorie ci prin chiar structura sa simultan-non-concomitentă!

nu există structură ontologică care să nu fie simultan dar non-concomitent meontologică – deși neantul – acest sisif intern – se poate sustrage structurii sale pure refugiindu-se fie în momentele sale – fie chiar în suprasinteza sa! căci numai ființa e o structură pură nesaturată!

dacă semiotizăm timpul atunci îl oprim în semn și sens – ceea ce înseamnă că semnul trebuie să se nimicească în sens fără să fie sigur că sensul își va da un nou semn!

ceea ce înseamnă iarăși că temporal semnul trebuie să fie mereu altul iar sensul mereu același!

univocitatea structurală a semnului

biunivocitatea simbolului intuiește timpurile multiple?

timpul semiotic, timpul logic etc. sînt creațiile observatorului și n-au nimic a face cu ceea ce am putea numi eventual timpul în sine!

structural temporalitatea mai degrabă decît timpul e un fel de măsură pe care conștiința o poartă cu sine în sine – aproape ca pe un fel de schelet evanescent – și în fond, în raport cu conștiința, e ceea ce am putea numi aptitudinea primordială a conștiinței de a se schematiza și oarecum de a se reprezenta, de a-și reprezenta diferențele și de a-și schematiza aspectele!

astfel, ca schemă a conștiinței temporalitatea este și schema omului – mai exact a individului uman în totalitatea evoluției sale intranscendente dar nu și în plenitudinea neantului său – omul ca

asimptotă și deci ca sisf ori ca *neant extern!* (“swacuitatea”, curios termen!)

Gītā – un fel de soteriologie a devenirii; s-ar zice că în *Gītā* coexistă două doctrine – simultane dar non-concomitente – perfect contradictorii: o *Sāṃkhya* teistă la care se adaugă o doctrină a faptei ce se suprapune peste cea dintâi, fagocitînd-o! astfel îl pierdem pe *Puruṣa* pentru un Dumnezeu considerat inutil de sistem! *Gītā* este o alterare “mahāyanistă” a *Sāṃkhyei*!

merg prin vid și mă întîlnesc mereu – mă întîlnesc cu solitudinea

există mereu prezențe-n jurul tău, oriunde-ai fi – prezențe de absențe

Gītā e Sāṃkhya prakṛtică

substituirea lui *Puruṣa* prin *Prakṛti* – generică – ia aici formă metafizică!

Prin *Kṛṣṇa*, *Prakṛti* se prezintă – supremă impostură – ca *Puruṣa* suprem!

Gītā o menține pe *Prakṛti* în chiar eliberarea de *Prakṛti*!

necesitatea unui *Puruṣa* multiplu dispare printr-o substituție mult mai agresivă!

așteptări concurente și cumva negative

absențele privesc neștiutele ce zâmbesc cu tăcere

pești înotînd în solitudine neagră

infernul preschimbă apele-n oglinzi

puruṣottama veritabil nu poate fi decît neantul

însă nici o persoană *nu e* neantul chiar dacă nimeni nu e altceva

activitatea trebuie atribuită nu unui *puruṣottama* ipotetic și contradictoriu ci mai simplu lui *prakṛti*!

prakṛti acționează *puruṣārtha* – în folosul lui *puruṣa*! deci *teleologic* *puruṣa* e “actant” exclusiv ca scop al acțiunii! astfel, fără nici un fel de superfluu *puruṣottama*, *puruṣa* e actorul teleologic al întregului faptei, în sine inactiv, faptă efectuată în realitate exclusiv de *prakṛti* în cadrul proiectului teleologic care o aservește!

dar dacă *puruṣottama* e neantul “dinăuntru” lui *puruṣa* nu numai acțiunea ci și posibilitatea ei principală, ba chiar și *prakṛti* sînt *a priori* suprimate!

imaginea prezentului e trecutul – fantasma lui, viitorul – structura ambelor însă, forța lor scheletală este prezentul – prezentul fără mască!

de altfel, structura prezentului nu e exclusiv temporală ci se exprimă printr-o familiară dezamăgire – printr-un banalizat dezgust – un detestabil sentiment de regăsire – de *déjà-vu*!

cîntec de doliu: “învăluit în neant e începutul lor sumbru” – enigmaticul e melancolia cognitivă a morții – moartea e melancolică în enigme

c'est le silence qui regarde – c'est la solitude qui passe – monde après monde – abîme après abîme

o balustradă – o limită care se năruie

apariția umple imaginea cum apa un pahar

pentru-sinele și în-sinele articulează – cum am mai spus-o – dinamica stranie a neantului – a neantului bîntuit de fantoma evanescentă a ființei!

eternitatea fără durată a ființei nu-i pentru dinamica cognitivă a neantului altceva decît o evanescență vag orientativă – o inefabilă fulguranță semiotică!

e conștiința “diasporică” – “mirajul ontologic al Sinelui” (Sartre)

viața mea a fost împinsă sistematic – uneori nu fără considerabile sacrificii – spre un soi de fundătură cenușie

viața e pact și ispită în vederea... spiritul e străinul ispitit din hanul lumii!

pasărea ca o cheie pierdută în vid – pescărușii ca acele unui ceas invizibil

sforile de ploaie ce ne leagă de asfalt și ne topesc în oglinzile lui oarbe și negre

a reduce *nirvāṇa* la “posesia Eului” e o gravă eroare!

Gītā conține elemente rău digerate de buddhism și brahmanism; ea poate eventual marca o etapă, nu un scop final!

diversul nu poate apare fără o finitudine prealabilă – adică o diferență structurală interactivă!

dacă pentru-sinele are ca obiect opac în-sinele avem finitul transcendent sec, și, virtual, multiplul; dar dacă pentru-sinele se descoperă întru în-sine iar în-sinele se deschide ca sens pentru-sinelui ce se suprimă euristic sau, ca să zicem așa, ce se sacrifică *qua* semn – finitudinea nu mai poate apare decât ca abolită, cu alte cuvinte, ca neant!

în-sinele e structura cea mai profundă a simbolului, pentru-sinele, structura cea mai profundă a semnelui – deci sensul e simbol iar simbolul, sens!

pentru-sinele nu poate fi cognitiv decât ca neant iar reticența absolută a în-sinelui – deși misterios nitescentă – nu poate în nici un caz institui ființa!

în-sinele și pentru-sinele se dovedesc, prin urmare, aspectele fundamentale ale neantului, vectorii mereu evanescenti-emergenți ai straniei lui dinamici!

fără îndoială, există în conștiință un element inerțial difuz, ce poate fi interpretat, virtual, ca multiplicitate, însă lipsește acestei “multiplicități” factorul asertiv al finitudinii, orientarea ca limită și, bineînțeles, obstacolul!

echivocul ontologic al conștiinței – ființă nefiindă / neființă fiindă – niciodată sens prin ea însăși, întemeiază dialectica neantului, dinamica lui supresiv euristică!

conștiința este un peste-tot care moare întru nicăieri și, în mod ciudat, e mai degrabă o persoană decât o ființă! o *persona* mai degrabă – și într-un sens – nimeni! mai mult, există ceva asimptotic în conștiință – o indeterminare – o incertitudine recurentă – aspecte ce se transmit cumva neantului, îl contaminatează, cu diferența că neantul, asimptotă internă, se realizează prin împlinire vidă – ca perfecțiune care se transcende suprimându-se! căci această perfecțiune suprimată – metaperfecțiune posibilă numai prin auto-distrugere – iată neantul!

de fapt, nu există paradis – există numai infernuri superioare și infernuri inferioare – atât! conștiința fiind dublul criteriu și dubla exigență a celor două!

mirosul improbabil al sunetelor – gustul subtil al imaginilor

frustrările fizice, psihice și chiar spirituale – oricât neplăcute sau chiar dureroase, oricât nedrepte – n-au importanță, de vreme ce, în fond, nu sînt reale (și totuși, mult mai reale decît stările opuse, oricât euforice, pentru imbecil!)

iluzia e vanitoasă – poate tocmai pentru că se urăște ca iluzie și s-ar adora ca spirit – sau ca supra-spirit!

lumea e xenofobă prin excelență – și asta nu doar în sensul xenofobiei particulare, raportate la etniile x sau y, deși există popoare “favorizate” în această privință (armenii, evreii, palestinienii) – ținta veritabilă a xenofobiei lumii fiind străinul absolut – spiritul!

karma iluziei – căci nu există altă karmă decît cea a iluziei – nu e numai structural inautentică ci și profund arierată!

o carte cu ochelari – ce chip bizar

totul poate privi!

în fond, *māyā* e mitomană!

yoga nu e concurs – eliberarea nu e performanță!

les exaltés du “nouveau roman” – des petits balzacs éclatés!

imaginile curg în oglinzi ca-n niște pahare

conștiința poartă-n ea, laolaltă cu multiplicitatea difuză – timpul confuz
și spațiul ca o vacuitate nebănuită – o vacuitate însă unde totul e
cunoaștere și nimic nu e număr

căci înțelegerea e structura spațiului ce nu-i decît monograma
comprehensiunii!

în sine conștiința e deci pură indeterminare – un spațiu totalmente
negativ unde determinările nu pot fi date decît ca evanescențe negate de
propria lor emergență și totuși fără de care nici o determinare pozitivă,
adică asertiv negativă, nici o variantă peratologică nu poate fi măcar
imaginată!

timpul scheletal propriu conștiinței determinate sau mai degrabă
determinărilor care o neagă e deci schema dinamicii cognitive a
neantului – unde momentul cogniției se reprezintă și deci se proiectează
scindîndu-se între contemplație și așteptare – forme în sine inerte ce
constrîng oarecum dinamica însăși să se contracteze într-un fel de
evanescență a urgenței!

scheletal nu există antecedent care să nu fie și un consecvent! orice
schematism temporal nu se poate deci referi decît la situația logică a
simultaneității non-concomitente

Acum, un fel de post-scriptum destul de misterios, de vreme ce poate fi
interpretat și ca un eveniment natural, oarecum paradoxal – și ca un
paradox științific – și, mai ales, ca un eveniment mistic! Dar înainte de
faptele înseși, un citat:

*“On s’aperçoit de ce point de vue, métaphysique et archétypique,
rappelons-le, et non point strictement scientifique, combien le problème
des lois de la physique ne se pose dès lors plus en procès de
légitimation, puisque les lois ne se présentent pas dans cette perspective
comme des “propriétés internes” de la matière (et comment expliquer*

en effet, si on garde cette idée, qu'en comparant le rayonnement émis par de quasars situés à des milliards d'années-lumière les uns des autres, et donc non causalement reliés au moment de l'émission, on trouve que la force électromagnétique qui provoque ce rayonnement en s'exerçant sur les particules constitutives des atomes est rigoureusement la même dans toutes ces sources indépendantes?) – mais que ces lois sont l'expression de la manière dont le TOUT engendre sa manifestation, c'est-à-dire dont le système fonctionne dans sa globalité. En d'autres termes, l'univers se concevrait sur un plan acausal en étant partout et toujours comme présent à lui-même (simultaneitatea non-concomitentă a universului n.m.), cependant qu'il se concevrait comme causal en tant qu'il se manifeste et crée le continuum spatio-temporel dans lequel il se déploie. Système quantique infini d'une part, univers einsteinien de l'autre; il n'y a pas là, sur le plan des idées, de contradiction, mais la complémentarité de deux approches différentes, selon le point d'attaque qui a été choisi au départ. C'est la même idée qu'on retrouve avec le fameux paradoxe d'Einstein-Podolsky et Rosen – mais en plongeant cette fois-ci dans l'univers microphysique. Ce n'est pas ici le lieu de refaire l'historique de la fameuse querelle entre Einstein et Niels Bohr quant à la description du réel par la mécanique quantique. On se contentera de rappeler qu'avec ses deux collègues, Einstein avait pensé une expérience "idéale" dont les résultats étaient, si la physique quantique était juste, que, les "propriétés" des particules n'étant acquises qu'au moment de leur observation, deux particules provenant de la même source ne devaient acquérir leurs propriétés qu'à l'instant de leur détection, et que ces propriétés devaient être néanmoins corrélées entre elles bien qu'il n'y eût pas de possibilité causale pour expliquer cette relation (subliniat în text). En s'exprimant dans des termes anthropomorphiques, mais parlants, on pourrait dire grossièrement qu'au moment où j'apprends que la particule A vient de prendre, par exemple, la direction du nord dans un choix que lui a imposé mon intervention, la particule B de même source apprend instantanément qu'elle doit avoir quant à elle la direction du sud. **Einstein, personnellement, refusait cette idée en y voyant de la télépathie** (sublinierea mea; Einstein ar fi putut tot atît de bine să invoce magia neagră!). Il se trouve cependant que depuis moins de vingt ans le paradoxe ainsi énoncé a pu être quantifié et soumis à l'expérience – et l'expérience montre que la physique quantique avait vu juste : si on refuse l'idée que le choix n'est fait qu'à l'instant de la détection, les résultats prévus sont contraires aux résultats enregistrés. D'où la

conséquence qui s'impose de la corrélation a-temporelle des deux particules entre elles.

*Cette situation, toutefois, est-elle si paradoxale, ou le paradoxe ne tient-il pas à ce que l'on veut localiser les propriétés des particules? Si on pense de la sorte, on doit admettre en effet qu'il y a une "information" qui voyage d'une particule à l'autre, et comment l'information voyage-t-elle, comment y a-t-il causalité alors que l'action est strictement instantanée? Si on considère au contraire que nos deux particules n'existent pas en soi, mais forment un système, et que l'information est affectée au système tout entier, le paradoxe s'évanouit dans la notion d'indivisibilité, ou de non séparabilité du système, ce système demeurant toujours présent à lui-même" (v. Michel CAZENAVE, "Synchronicité, physique et biologie" în *La synchronicité, l'âme et la science*, (volum colectiv) pp. 60-62).*

Două întrebări se impun după părerea mea. Prima, dacă acest paradox al coincidențelor se limitează doar la quasari sau la fenomenele microfizicii ori dacă situația e cu adevărat universală în sensul cel mai direct al termenului. Ideea însăși a telepatiei, pe care o respinge Einstein, pare să meargă în acest sens. Căci e imposibil să nu remarcăm că în toate aceste observații, contestate sau acceptate, există *un* termen, *un* numitor comun care nu aparține nici macrofizicii, nici microfizicii ci, ca să spun așa, "mezofizicii", anume observatorul însuși, eu, Niels Bohr, reticentul Einstein sau dumneavoastră, orice sau oricine ați fi (un drăgălaș de extraterestru, de exemplu!). Când d-l X, să zicem Nelson Monfort (conform relatării interesatului) ori oricine altcineva vede pe cer un OZN, nu avem de-a face cu un fenomen microfizic sau macrofizic ci cu un paradox mezofizic, un paradox al lumii general observabile, fără instrumente ci prin simțurile proprii.

Dar pot exista și alte fenomene decât apariția fantomatică a OZN-urilor, fenomene naturale și totuși nu mai puțin misterioase. E ceea ce ni s-a întâmplat nouă, mie și soției mele, prin 1983 sau 1984 – mărturisesc a nu-mi mai aminti cu precizie data – într-o perioadă în care locuiam la Maison d'Arménie de la Cité Universitaire din Paris. Student tardiv, îmi reluasem studiile de istorie a religiilor, în vreme ce soția mea abia le descoperea, dintr-o altă perspectivă (catharism). A fost în general pentru amândoi o perioadă de mari revelații în sensul cel mai strict. Însă nu la acestea, revelații intelectuale sau chiar spirituale, vreau să mă refer acum. Ci la un fenomen ce venea completamente dinafara căutărilor noastre, un fel de "dar" sau de coincidență, cum vă place! Era târziu, pe la 2-3 noaptea – o noapte de insomnie studioasă. Pe cât îmi amintesc citeam pe patul dublu pe care ni-l "bricolasem" punând laolaltă cele

două paturi de fier ale camerei destul de vaste unde locuiam pe atunci. Dana făcea nu prea știu ce, la masa-birou, citea probabil, sau se uita pe fereastră la cerul înnorat. Deodată m-a chemat, alertată de ceva ce nu înțelegeam. Ducându-mă la fereastră însă am înțeles! Un spectacol straniu și feeric se desfășura în fața noastră – un spectacol cu totul unic. Mult mai târziu, l-am botezat “Dansul fulgerelor”. Și trebuie să spun că, în afară de Petru Creția, nimeni nu m-a crezut când am încercat să relatez evenimentele celeste la care am asistat. E drept, faptul că autorul “Norilor” a putut crede în posibilitatea unui “dans al fulgerelor” n-ar trebui să ne mire.

Despre ce era vorba? La început nici eu n-am înțeles prea bine. Nu, chiar și acum ar fi prezumțios din partea mea să spun că înțeleg, deși fenomenul cu adevărat incomprehensibil s-a întâmplat ceva mai târziu. Aș putea spune că l-am provocat! Normal, fulgerele se produc printr-un șoc electric între două polarități opuse și sînt întotdeauna însoțite de ceea ce numim tunet. După flashul luminos, nu chiar imediat urmează uruitul sau bubuitul sonor. Aici, nimic din toate acestea! Literalmente, fulgerele dansau. Sau mai exact, o energie electrică unică lua diverse aspecte, se metamorfoza sub ochii noștri, fără să cadă spre sol ci circulînd între diversele formații noroase în cea mai deplină tăcere. Nu pretind a-mi aminti toate fantasmalele închipuite de fulgere în noaptea aceea. Rețin trei formații ce se repetau cu o anume frecvență. Prima, un fel de brazde zigzagate ce parcurgeau orizontal cerul – trei sau mai multe paralele simultan; niște paralele zigzagate roșcate ce ocupau, ca să zic așa, scena din fața noastră. A doua, dar aspectul de enumerare n-are absolut nici o valoare în cazul de față, era mai bizară. Ai fi zis o reprezentare celestă a sculpturii brâncușiene, un fel de Focă electrică argintie ce urca oarecum oblic. *Urca!* Și nu cobora, cum fac în genere fulgerele. Poate un fel de Limacși de electricitate argintiu-albăstruie. De altfel, ambele formații descrise reveneau, cum am mai spus, frecvent, într-o succesiune neîntreruptă, trecînd de la o formă la alta, de la o metamorfoză la alta. A treia putea părea mai simplă. Oarecum lateral, în partea stîngă, din perspectiva noastră de observatori, a scenei nebulare se găsea un nor oarecum distinct, un ovoid absolut static, ce nu s-a risipit vreme îndelungată (o oră? mai mult?). Or, energia electrică parcă dotată cu un soi de conștiință, când renunța la o formă sau alta se “vărsa” în ovoidul acela, umplîndu-l de o luminozitate stranie de zeppelin ectoplasmic ori de imens ou celest. Mai văzusem ceva morfologic similar cu ani în urmă, în cursul unei experiențe transcorporale și numisem *Acel Ovoid* spre care mă înălțam “lună topită”. Avea într-adevăr ceva din culoarea lunii dînd în plus o ciudată

impresie de vîscozitate luminiscentă. Brahmanul? Formația nebulară din noaptea aceea îi semăna într-o oarecare măsură.

Am contemplat îndelung acel “dans al fulgerelor”, fascinat și totuși neconvins de magia lui. Dana era vrăjită. Pentru mine nu era de ajuns. De altfel, pentru mine nimic, niciodată nu e de ajuns. În epopeea euristică a lui Goethe, Faust se mulțumește cu un dig! Ridicul!!! I-am spus deci Danei cu un ton dezgustat de atîta pseudo-magie că pînă cînd fulgerele nu vor închipui un soare, refuzam să iau în serios toată mascarada asta. I-am spus! Și, ca și cum fulgerele m-ar fi auzit, un Soare am avut!!! De două ori la rînd!!! Asemeni unui soare în amurg, însă pur, nu ca sorii crepusculari diluați parcă de o apă subiacentă. De o subiacență acvatică. Da, de două ori, un soare, de fiecare dată același, absolut identic, un soare roșietic cu conturul pur. Pe moment asta m-a molcomit oarecum, deși acum regret că nu am cerut fulgerelor să plăsmuiască un chip uman. De ce nu Portretul lui Dumnezeu, deși pe Acesta l-am văzut în alte împrejurări vizionare...

Toate aceste observații ale noastre în acea noapte sînt aici și acum, așa cum le formulez din amintire, confirmate de Dana.

Însă să revenim! Telepatie? De ce nu! Mă auziseră fulgerele cînd, nemulțumit și sigur că ceream ceva imposibil, exprimasem nu atît o dorință, cît formulasem condițiile unui test absurd? Îmi răspunseseră? Vrînd în plus să-mi dea un soi de lecție? Există o conștiință subiacentă în ceea ce numim materie? Sau mai degrabă în energie! Și s-ar fi declarat satisfăcut Einstein dacă aș fi avut ocazia să-i relatez experiența, admițînd că paradoxurile “mezofizicii” pot verifica oarecum posibilitatea altora, macro- și microfizice? Nu pretind un răspuns. Însă repet: numitorul comun al tuturor acestor experiențe unde distanțele și dimensiunile nu contează rămîne observatorul. Omul adică! Sau, dacă vreți, dimensiunea transcendentă supremă: Conștiința!

Carnet de idei XVIII

sau

Carnetul obscur

patru momente existențiale “clasice” definesc și articulează scriitorul: momentul cînd visează la operă, momentul cînd visează la distribuție, momentul cînd visează la succes, în fine, momentul cel mai important *cînd visează la nimic*

negru scăldat în aur

două tipuri de întuneric

femeia care dezbrăcîndu-se se refuză – care obstinat înveșmîntată se oferă – ambele inutile

subiect de roman sec. XIX: o femeie ia bani de la amanții pe care-i iubește și pe care-i torturează psihic dar se dă gratis pînă la cea mai abjectă supunere soțului pe care-l detestă! realizează absurdul și vrea să se sinucidă, dar nu poate – nu de frică, ci pentru că-i aparține soțului, pe care totuși îl înșală! virtuoasă în viciu, vicioasă în virtute...

absurdul e o etapă a sintaxei abstractului

o femeie cere bani cînd e cupidă – cere ființă cînd e cinstită – cum e cînd le cere pe amîndouă? vezi mai sus

l'enfer c'est l'envers – ce qui ne veut pas dire que le paradis serait à l'endroit

inconștientul exclude hazardul – idem haosul! astfel inconștientul și haosul implică o perfectă regularitate

gelozia poate părea teribilă ca trăire și prin amarele ei consecințe însă, în fond rămîne o formă de onestitate! Othello e sigur mai adevărat decît Desdemona, care, potențial cel puțin, este necredincioasă (potențial îndrăgostită de Cassio – situație recurentă la Shakespeare)! Iago nu calomniază decît pentru că anticipă și nu știe să aștepte

originea e un nod complex din care nu scapi decît tăindu-l!

nu te poți construi decît deconstruind tot ce te înconjoară – omul complet, omul împlinit, omul perfect cu alte cuvinte nu poate exista decît într-o lume redusă la absolut zero! ***omul e spirit numai în neant*** – ceea ce, inversînd, înseamnă că spiritul e ceea ce rămîne din om cînd e anihilat de tot ce îl înconjoară și odată cu el!

m-am născut într-un ospiciu numit România unde mania este de a se crede, cînd nu imperiu napoleonian sau chinez, imperiu roman!

sînt ce sînt și voi fiți ce credeți, instalîndu-vă pe tronul visat, fără a uita totuși a-l transforma în *chaise percée*!

pentru populația “erei ticăloșilor” – practic, prezenta “umanitate” – a trăi nu înseamnă doar a trăi (ar fi prea simplu) ci a trăi înseamnă a fura viața celui alt!

paralelele euclidiene nu pot fi două drepte ce nu se întîlnesc decît la infinit ci numai două segmente a căror întîlnire nu poate fi empiric constatată

întîlnindu-se, deci identificîndu-se infinit la infinit paralelele n-ar mai putea defel să fie două sau oricîte în finit! oricum finitul și infinitul nu sînt dimensiuni comunicante, la infinit totul fiind identic, indiferent de numărul dimensiunilor! pe de altă parte, poate exista un neant topic distinct de altul – putem asocia neantul cu vreun număr, fie el și zero, cu atît mai puțin 1, 2, 3...

toate punctele – ce evident, nu se pot întîlni la infinit – se întîlnesc în neant

toate elementele prime ale științelor sînt cu necesitate metafizice sau metasemiotice; geometria euclidiană conține latent principiile sistemului Sāṃkhya – ca și platonismul, de altfel

punctul e monada – tot restul, începînd cu linia, intră sub orizontul dyadei indefinite – domeniul lui *prakṛti*

māyā e departe de a fi simplă iluzie, ci furie, disperare, idiotie turbată – existență violentă – un miraj care *vrea!*

chiar și între cele trei *guṇe* există o interacțiune subtilă, în ciuda impermeabilității lor reciproce, interacțiune care explică de ce *prakṛti*, departe de a fi un simplu agregat inert e tocmai *prakṛti*, procreatoarea, preschimbătoarea, pre-făcuta – anterioară facerii și capabilă de desfacere și refacere!

lacrimi de piatră cad din ochii-mi de piatră – miraje de piatră mă privesc cu un adevăr de beton

asta se întîmplă cînd ai de-a face cu femeii care nu-ți plac – te înșală pe tine tocmai pentru că le accepți!

mașinile pleacă de parcă niște gândaci de metal ar fi ieșit din asfalt

fericit, desigur, înseamnă echilibrat – nimic altceva

le succès est un coupe-gorge indigne

e ceva erogen în încoțarea avertisului – și, în același timp, ceva rece, străin și abisal

o singură scînteie – din păr în păr și din unghii în unghii

Berio credea că muzica e doar semnificant – în realitate însă muzica realizează paradoxul fuziunii depline a semnificantului și semnificatului! prin această fuziune semnificantul încetează de a mai fi arbitrar! mai mult, muzica realizează sensul cel mai profund al semnului – acela al evanescenței lui cognitive în neant!

astfel am mers unul lîngă altul, ca două paralele ce-și conservau identitatea deși se întîlniseră – eu și Luciano Berio...

de fapt, muzica ocolește cenzura mistică a tăcerii

durerea unui soț înșelat e superioară oricărei torturi – superioară cu mult crucificării și stigmatelor! ...în fond, isus era un filfizon!

adulterul e crimă împotriva spiritului – cât despre avort, acesta e crimă pur și simplu, egală cu infanticidul sau mai mare căci combină infanticidul cu un element de sinucidere! da, mai mare, căci dacă în infanticid mama își asasinează copilul, în avort femeia își asasinează propria feminitate și chiar propria umanitate, câtă o are – totul pe baza unui josnic și înjositor sofism! căci, evident, embrionul nu-i o parte din trupul femeii, ci un oaspete!...

tehnicele contraceptive pot la limită să fie considerate licite cât timp nu afectează capacitatea de a procrea

raportul femeii cu bărbatul nu e guvernat de iubire, cum se pretinde, nici măcar de dorință, cum se crede în genere, ci exclusiv de invidie!

invidie nu doar a femeii ci și a femininului în genere – chiar și raportul *prakṛti / puruṣa* e guvernat de o invidie originară, o invidie stranie, metapsihică! mimetismul originar al “sensibilului” e, cum gnosticii au intuit foarte bine, determinat tot de invidie!

lumea nu e o închisoare pentru criminali ci o închisoare dirijată de criminali – o închisoare politică, un lagăr! și iarăși, lumea nu e un ospiciu pentru nebuni ci un ospiciu dirijat de nebuni – oarecum în stilul ospiciului lui Poe – pentru a-i nimici pe pușinii care înțeleg, tot așa cum în penitenciarul lumii sînt închiși exclusiv inocenții!
izolarea interioară creează și izolarea exterioară

inima mi-e toată o lacrimă

dumnezeu e contemplatorul propriei inexistențe – narcisism negativ abisal

cei ce refuză să meargă pînă la capăt – indivizi, popoare, organizații de orice fel – sînt aruncați de pe drum de drumul însuși – *lost highway*

drumul e vidul – fără direcție, inevitabil cazi!

în genere, felul în care sînt descriși extratereștrii indică o specie inteligentă – cu civilizație, dar fără cultură –; occidentul evoluează oarecum în acest sens!

cînd ești redus la un zid, zidul acela se revelă ușă! cînd ești redus la tine însuși, *tu* te revelei propria ta ușă...

e curios cum creștinismul care justifică atît de impudent adulterul s-a dovedit o adevărată închisoare pentru femei și chiar mai rău! absurditatea e totdeauna revoltantă!

H.A. nu include religia între originile totalitarismului! foarte curios!

focurile de artificii înoată în noapte ca peștii într-un acvariu

nu există absurditate mai artistic servită decît mitul creștin!

se încheagă-n lupi ciudați țipetele palide de lună

circul mondial al politicii! toți complici!

nevoia haotică de solitudine combinată cu trădarea de sine structurală a femeilor – constanta lor psihică – dă formele cele mai profunde ale aberantului feminism actual! pe scurt: necunoașterea de sine, un fel de *ignoră-te pe tine însuși!* inscripția inevitabilă a unui Delfi feminist...

neantul e eterna reîntoarcere a cunoașterii!

cel mai profund tezaur al lumii e monstruoasa ei ignoranță!

lumea își închipuie că poate subzista distrugînd toate misterele dar tocmai distrugerea e cheia împlinirii lor!

eu sunt prolix? nu, lumea e haotică!

înmormîntează-ți încrederea într-o femeie ca pe-o sămînță a distrugerii

după totalitarismul terorii – totalitarismul indifferenței

cel mai greu e ca tu însuși să mergi alături de tine însuși! să te însoțești pînă la capăt știind că nu există nici o recompensă pentru asta!

oboseala mea strînge pietre – e o mare producătoare – colecționară de pietre

oboseala mea e de piatră – ca și tristețea

trupul e somn – cuiele înfîpte – durerile înfîpte – sînt tentative de trezire

silabele cad de pe frunze ca niște stropi de ploaie – da, cad de pe fraze ca niște stropi de ploaie

și dacă mergînd am apune – cu fiecare pas am apune

prin introspecție – o transcendentalizare a persoanei – o trans-parentă – o trans-aparență

labirintul e paradoxul răbdării – teleologia de interfață a anxietății și răbdării – sau o geometrie a dubiului rezolvat prin răbdare și încredere

femeia e masca unei pizde la pîndă – un fel de păianjen transuman – forma biosimbolică a lui *prakṛti*

masca florii e parfumul – nu sfătuiesc însă pe nimeni să miroasă o pizdă!

oglinzi negre – sângele mirajelor

marsyas e omul care-și resimte acut alienarea, fără toate acele cataplasme, bandaje și false derme și epiderme ale mirajelor

oportunismul prin dezumanizarea lui latentă, va reprezenta întotdeauna un sol propice pentru totalitarism!

jocul e fantoma absolutului – larva – parazitul lui oarecum – jocul e subiacența!

banii sînt mantia morții

în fond, o personalitate haotică în care se amestecă indefinit culpabilitatea și nevinovăția face probă de amoralism!

nostalgia e nitescența prin care neantul se contemplă – din moale reverie revenind

dimpotrivă embrionizarea spiritului e un “nod” – o întoarcere spre sine
subzistentă asemenea “buteliei Klein”! această constantă de
embrionizare a spiritului legată de un sistem pseudo-nutritiv – hrană de
miraje – precede și precizează instalarea individului în “lume”!

nu există nimic mai luș și poate mai laș decît simplul fapt de a exista!

cui nu-i place neantul, îi place moartea – nu există alternativă!

*Si vous n'aimez pas le néant, si vous n'aimez pas le vide, si vous
n'aimez pas la mort – allez vous faire foutre!*

nu trebuie să te joci cu ironia diavolului

o viață dependentă de “rugăciuni” invalidează principiul funcțional al
lumii!

nimeni nu trebuie să se roage pentru viața lui

Zombiland

Dumnezeu e ceea ce ar trebui să fim! Proiectul oricărei autentice
deveniri spirituale! Noi = Eu – voi sînteți eul pe care vi-l acord!

unde-i plînsul ce-o să-mi sfășie pînă la epuizare inima – plînsul ce-o
să-mi preschimbe inima în oceane de lacrimi

îmi scot urlînd lacrima inimii ca pe-un abces din buzunarul meu gol

totul e sublimat cînd totul e suprimat!

creștinismul e cea mai sinistră escrocherie a tuturor timpurilor –
escrocheria imperiului roman!

strîng dinții și-mi smulg din gîtleju-ncordat urletul de muțenie neagră

cîte guri să-mi deschidă limba de-oțel – pentru cîte țipete de sânge!

urletul meu umple aerul de noapte

să te plimbi prin abis cu pleoapele absolutului în palmă

o lumină ciudată răsfoiește pământul pînă-n adâncuri

obscuritatea stratifică aerul și se îmbată cu-oglină

picioarele mi s-au preschimbat în insecte și-au plecat la plimbare fără
să mă prevină

sursa cunoașterii și sursa iluziei e aceeași – compensarea limitei – fie
că această limită e sinele, fie că e chiar devenirea!

timpul e expresia unei erori logice la nivelul originarului!

tupeul abject al femeii – te îmbrățișează de parcă *ea* te-ar ierta pentru
bănuielile tale îndreptățite!

înșelăciunea e cea mai josnică formă de revoltă! e gestul ilotei ce îmbină
rebeliunea cu supunerea!

le monde entier n'est qu'égarement

în lumea aceasta batojocura e lotul veridicilor – calomnia, acela al celor
drepti! zîmbiți, căci veți suferi!

te uiți pe ușa deschisă de parc-ai aluneca pe-un derdeluș de umbră –
ciudată senzație de cădere în vid cu gîndul lipit de clanță

puterile sînt văluri – devoțiunea e echivocă

orice dumnezeu personal sau prezentîndu-se astfel e infectat de *prakṛti*
– natura e substanța ateismului!

străinul e defularea locului

într-un sens, temporalitatea – nu timpul – ar putea fi interpretată ca
efortul absurd al conștiinței pure de a se libera de propria absolutitate –
de a-și da o direcție, o univocitate transcendentă, un sens; și totuși, acest
efort nu face decît să schematizeze – să simplifice – relația oceanică a
pentru-sinelul cu falezele în-sinelui

temporalitatea ar fi deci tentativa pentru-sinelui de a-și furniza un în-sine propriu – altfel spus, de a se nega într-un determinism absurd ce ar face din temporalitatea însăși, în ultimă instanță *un subiect!*
fără îndoială, putem concepe pentru-sinele și în-sinele într-un fel de rotație structurală sau dialectică tipologică analogă alternanței yin/yang

de altfel, dialectica în-sinelui și pentru-sinelui – oricare ar fi scenariul anvizajat – reprezintă un fel de mecanism proiectiv ce legitimează oarecum jocul sau mai degrabă traiectoria a ceea ce am putea numi superficial big-bang /big-crunch, emergența fantasmatică a “lumii” și dispariția ei poate periodică în neant

mai precis, oareșicum, numai alienarea latentă și subiacentă din străfundurile conștiinței poate antrena “ieșirea” într-o “lume” distinctă de neant – deși nu cu adevărat diferită

căci oricare ar fi tipul lumii imparate de conștiință – ea nu poate fi cel mult decât un neant ocultat – neantul ocultat al unei conștiințe camuflate...

filosofic, avortul e un scandal (v. Sartre, p. 178)

totuși, oricum ar fi interpretate relațiile în-sinelui și pentru-sinelui – fie ca ontogonie, fie ca meontogonie, fie altfel – relațiile de anterioritate și posterioritate ale timpului determinat nu sînt defel relațiile temporalității lor structural a priori

căci în-sinele și pentru-sinele funcționează mai degrabă pe baza simultaneității non-concomitente ce trebuie considerată ca temeiul oricărui timp determinat și al oricărei succesiuni distincte și neparadoxale (de tipul simultaneității non-concomitente a emergenței și disparenței vectorilor temporal-cognitivi puri spre exemplu), timp determinat pentru care conștiința se afirmă exclusiv ca negată

își dă – mai mult, *își poate da* – neantul formă subiectivă?

fără îndoială, jocul pentru-sinelui și în-sinelui se poate schematiza, pînă la un punct, în subiect și obiect – însă aceste forme rămîn abstracte, transpersonale

poate fi neantul *o persoană?*

și în ipoteza afirmativă putem oare spune: *neantul e Dumnezeu?* sau avem de-a face cu o cu totul altă determinare para-ontică, ce nu intră absolut deloc în categoriile noastre metafizico-religioase? invers, nu se poate contesta că Dumnezeu funcționează ca un paradox onto-logic, disparent când îl afirmi, obsedant când îl infirmi! astfel încît chestiunea existenței sau inexistenței lui Dumnezeu e insolubilă dacă e toate ființele Divinitatea e sado-masochistă!

asasinul albastru al migrenelor ploii

conștiința presupune eternitatea ca pe un soi de prezent difuz ce nu poate să treacă de vreme ce conștiința se regăsește aceeași peste tot; dimpotrivă, în-sinele prin impermeabilitatea lui absolută nu poate reprezenta decît o temporalitate complet ermetică, ce nu se poate regăsi nicăieri – o temporalitate ireală, prin urmare, ce nu se constituie ca moment

(nu “căile domnului sînt impenetrabile” ci Dumnezeu e pur și simplu oportunist! un bricoleur oportunist ce urmează impulsul vectorului celui mai influent al momentului!)

la liziera acestuia, conștiința cu prezentul ei etern poate presimți prin finitudinea ei poroasă viitorul – *ca și trecutul* ce se sustrage, în genere, cunoașterii noastre – și poate bănuî alteritatea și devenirea ca suprimări suspendate

într-un sens, deci, iluzia e această lizieră subiacentă – această nitescență intersectată și poate interactivă a în-sinelui și pentru-sinelui

cele două schematisme fundamentale subiect / obiect și naștere / moarte sînt cumva sinonime și bineînțelele simultane deși non-concomitente semiotic și în afara oricărei temporalități definite, în-sinele corespunde semiozei compacte iar pentru-sinele, semiozei de inserție – ceea ce oferă pentru-sinelui libertatea de a recupera semioza compactă, dialectic sau dogmatic, în caz contrar putînd opta pentru semioza de ruptură ca pentru-altul!

conștiința nu se poate deci afirma decît negîndu-se într-o direcție sau alta, ceea ce înseamnă că, în fond, *conștiința este vulnerabilitatea cunoașterii absolute!*

în evanescența eternă a conștiinței, cunoașterea absolută se percepe ca
ființare a neantului auto-cunoscător și se desparte astfel în în-sine și
pentru-sine – acordându-și prin conștiință libertatea de a se nega

splendoarea devenirii e chiar distrugerea

masacrul de drept divin – fără ipocrizie, masacrul în genere e legea
imuabilă a lumii, “splendoarea” ei

asasinul albastru se aprinde lângă cel ucis ca o lampă

există o stranie afinitate între neantul formelor temporale și neantul
conștiinței

de altfel, există oare concept care să desemneze altceva decât o
specializare a neantului?!

într-un fel, temporalitatea e o interogație latentă a conștiinței

poate chiar acest caracter vag interogativ aparține deja relației
primordiale a pentru-sinelui cu în-sinele

nu reîntîlnim oare aici vulnerabilitatea conștiinței mereu în căutare –
tinzînd parcă spre un fel de transcendență subiectivă!?

conștiința e impregnare de privire pură – o privire ce se privește la
infinit – o privire fără cine sau ce

prin lucruri privirea pură contemplă neantul

subiectul – substanța – subiacența are ceva din structura trecutului – din
irealitatea magică a timpului – a timpului mereu parazitar

numai finitudinea introduce timpul difuz – ubicuu – al conștiinței sub
semnul irecuperabilului – finitudinea ori mai degrabă semioza de
ruptură

de altfel, fără semioza de ruptură existența nu se poate separa de esență
– nu se poate afirma ca structură distinctă – ca evanescență ce s-a
transformat în durată – evanescența redundantă

fulgi grei – imenși fulgi de plumb ning pe sufletul meu

nu voi renunța nicicând la iarna pesimismului meu

devoțiunea mea e adevărul!

lumea suferă de *soteriologită*! o maladie extrem de tenace și de toxică

totuși forma agravată și vulgarizată a soteriologitei e actualmente rinocerita – o soteriologită de sistem și de stat!

fiecare idiot vine cu mini-utopia lui!

singurătatea ca un submarin de sticlă

subiacența nu e doar simplu parazit – ci impostura ce se prezintă ca spirit – și chiar, supremă obrăznicie a inversiunii și perversiunii – ca spirit suprem!

subiacență și conștiință

poate că de fapt conștiința e chiar asta: difuzul temporal virtual al eternității – semnul de întrebare al neantului – acea candoare a transcendenței pe care subiacența o parazitează de predilecție

“coincidența absolută cu sine” presupune un compact oprit – un compact ce nu mai e nici măcar semiotic

subiacența e asimptota infinită a neantului – deficiența ca singura identitate posibilă

pentru vacuitatea tulburată a conștiinței ființa e bîntuire – sinele, problemă

toată lumea-i unsă cu neant și doar așa își sclipește prezența

ca neantiză tulburată conștiința afirmă neantul ca esență

temporalitatea – schemă mecanică a conștiinței – e conștiința acognitivă!

nu mai am nici amintiri – ci numai frustrări – nici așteptări – doar dezamăgiri – nimic decît un prezent lărgit din viduri compuse

sînt înconjurat de manechine încuiate ce se vor porți

tot exteriorul e o ușă fără cheie

te ridici deasupra cât timp nu te deschizi spre interior

la mort est ton double

triunghiul de evanescență – trinitatea

după moarte – traversează fața de spirit a neantului

zeul veritabil – iară nu impostorul – este o lacrimă pe infinitul de lumină
al acestui chip

impostorul însă e un rînjete ce se ofilește departe

personalitatea la Maiorescu e principiul rolului

nu există o mai perfectă întrupare a formelor goale ale lui Maiorescu
decît Maiorescu însuși și discipolii lui clientelari

*votre vrai moi c'est le néant – ou plutôt le Graal – où néant et esprit
s'intiment*

le sens commence où le réel vacille

ne construim din cărămizi de eșecuri suprapuse – din dale misterioase
– cetății aberante de labirinturi etajate – discontinuități ce se continuă
prin absență spre imprevizibilul neștiut

prăbușirea derivă numai din asocierea (excesivă) a orgoliului cu
necesarul spirit transgresiv!

fantoma somnolenței îmi întinde visele

je m'augmente du son des lointains argentés

mergem prin zgomote – invizibili prin evanescent labirint

impostura se fabrică din clișee lipite cu ambiție!

ramuri de cerneală hieroglifice-n vid!

*il y a toujours quelque chose d'imprécis – d'inachevé – dans l'être – la
forme parfaite de l'être c'est le néant*

inutilitatea artistului măsoară inutilitatea omului în contextul lumii
inutile

triunghiul de crepuscul al toamnei

sub privirea noastră străină lucrurile poartă cătușe!

ilotismul trufaș – și totuși cît de servil! – al românilor

nu poți să obții un ecou din putregai!

transparența e un exces de prezență

copaci citiți cu scorburi de fulger în care poetic locuim

deci suveranul e interpretul legilor

deci legea e forța cuplată cu interesul – unde însă atunci mai e
libertatea...

pe de o parte, Dumnezeu reprezintă legitimitatea pură, pe de alta,
tirania, forța pură!

regulile sociale sînt restrictive și substitutive – reprezintă un fel de
sistem ritual camuflat și laicizat

absolutul nu poate proiecta decît miraje – neantul doar fantasme

diamantele negre ale angoasei neantului

anxietatea e un tărîm elastic – un x extensibil – un vid rezistent

o “femeie cinstită” e o curvă filistină – o curvă ce n-are nici măcar
curajul să se asume ca atare! îi spunem “doamnă”!

cel mai paradoxal segment e cel cuprins între 0 și ∞

oglindea taie ascuțișul isteric al ierburilor

ce e narcisismul fără oglindă!

monada albă și monada neagră – monada neagră e neantul

dyada definită și definitorie

semnul minus – semnele sînt flashuri spre sens – evanescențe concrete
orice act de înțelegere e abolirea formei care-l face posibil

putin – ca un căcat uitat pe-o margine de trotuar

zelensky precum trotuarul

coloane de îngeri cu infinitul prăbușit

iluzia e în fond nu doar magie ci mai ales cenzură!

în Franța (peste tot?) președinții sînt treptele decăderii – marionetele
acestei catabaze republicane!

sîntem treptele pe care coborîm noi înșine

de ce oare direcția trezirii trebuie să fie coșmarul?

am visat o ursoaică pe care o stăpîneam cu sabia!

cum se va trezi neantul din absurdul absolutului?! din absolutul
absurdului...

prakṛti prin falsitățile ei nu trebuie să se separe de *puruṣa* ca o
subzistență străină – ci să dispară subit și complet!

libertatea e adevărul – necesitatea, falsul!

structura parazitară a psihicului! lumea e un sistem complex de
parazitare a spiritului!

lagărele sovieto-național-socialiste sau lagărele sovieto-naziste!

modern înseamnă a descompune – post-modern înseamnă a recompune
liber – chiar și descompunerea cu compunerea!

a folosi destructurarea ca pe-o cărămidă!

urme de secunde pe zăpadă!...

cauză eternă înseamnă cauză externă

ninsorile memoriei bîntuite de fantome

fanatismul cel mai periculos e cel ce întreţese o ideologie oarecare cu instinctul de conservare!

pe măsură ce aspectul predator al puterii centrale iese la iveală dimensiunea implicit contractuală pe care se bazează echilibrul social se dezagregă!

unde mi se termină capul – şi unde începe călimara!

tot ce-i unghi e cumva poartă – închidere care se deschide!

conştiinţa e o constituţie individuală bazată pe dublul consens cu sine şi cu ceilalţi!

oportunismul nu-i doar un lichelism sau mai degrabă un lichelism social ci e un fanatism crapulos!

diferenţa dintre subiect şi obiect stînd în reactivitate, în gradul şi calitatea acestei reactivităţi, la analiză se vedeşte că nimic nu e mai echivoc decît această diferenţă!

structura în sine ce se opune structurilor fenomenice nu e neapărat indestructurabilă ci mai degrabă e acea structură a cărei destrucţiune ar atrage destrucţiunea tuturor structurilor fenomenice

imaginaţia este o memorie plastică ce nu reproduce ci produce

cercetarea cauzelor e mai elementară, deci universală, decît evaluarea efectelor posibile ce implică analiza; căci în sine, independent de cauzele determinate care sunt tot nişte efecte, cauzele sînt sinteze a priori

trecînd o dreaptă din regimul infinitului în cel al finitului – admiţînd că ar fi posibil! – vom obţine o infinitate de paralele; iar trecînd infinitatea de paralele din regimul finitului în cel al infinitului nu vom mai avea niciuna

asta fără a mai ține seama de toate paradoxurile lui Cusanus

omul este animalul la care dezvoltarea inteligenței și, în special, a conștiinței antrenează degenerarea funcțiilor și morfologiei animale, degenerare pe care omul o numește evoluție: degenerare, însă, ce continuând și agravându-se, sfârșește prin a fi numită cu numele ei propriu

conștiința și natura sînt structuri contradictorii și incompatibile; căci conștiința poate ilumina schemele inconștientului dar nu le poate accepta în sine decît suprimîndu-le

între finit și infinit există transfinitul la care avem acces

timpul și gîndul își întîlnesc neantul în limbaj

care e Q.I.-ul adevărului?!

numim evoluție și progres degenerarea vieții și voinței

căci conștiința și inteligența devoră făptura ce le poartă, căutînd pe drept un suport nu fizic ci numai metafizic!

toate formele logice au un caracter temporal și sînt propoziții implicite despre timp!

dacă animalul se supune inevitabil instinctului, omul introduce între instinct și el însuși propria lui conștiință – ajungînd astfel să numească instinctul destin

cunoașterea închisă e cheie – cunoașterea deschisă e poartă

timpul nu este posibil fără o dublă structură cognitivă – atît “pozitivă” cît și “negativă” (ignoranță, uitare)

căci de n-ar fi o eternitate ce se șterge, n-ar fi timp
caleidoscopul carusel al devenirii

inutilul ar fi deci o formă de *rău* la nivelul mijloacelor

silabă aruncată ca o piatră departe – deget pe coarda orizontului

există femei disperat îndrăgostite de propria lor imagine – la care minciuna ajunge a constitui un soi de virtute

scara fluidă a dezamăgirilor

în fond, din start – încă de la nașterea mea de spînzurat – asta a fost desenul vieții mele: gonirea din viață!

poate că asta înseamnă *a exista...*

viteza evanescențelor – a evanescențelor cognitive – am putea spune **viteza absolută a neantului** – nu-i asta **viteza de noereză...**

prakṛti e o fantomă – mai degrabă o umbră – umbra neantului ocultat în spirit – umbra graalului
prakṛti – umbra neantului – răspîndită și organizată de niteșcența spiritului

influența e singura realmente apreciată și ca atare general cunoscută; există însă o altă influență, influența negativă, mai eficace și mult mai subtilă, ce poate deschide mult mai profunde porți cognitive

dacă un om și un tramvai se ciocnesc, se sparge tramvaiul! (eu la patru ani)

să fagocitezi libertatea altuia (alteia) e o stranie tentație

o barcă de somn îmi trece prin styxul labirintic al creierului

mirajul mefitic numit lume

dacă necesitatea înțelege libertate, libertatea înțelege necesitate!

situația politică din Franța, dar și în genere din lume, indică limpede o idee extrem de interesantă și anume totala degenerare structurală și funcțională a Statului, ba chiar a ideii de Stat!

evenimentele ce vor urma, vor confirma desigur această dezagregare!

volumul e forma fizicală a transcendenței

strivită, ființa intră în vis sau – și mai evident, în coșmar

noaptea se umple cu stoluri avisale de lacrimi – cu stoluri de apă –
infinitul dezvăluie mesajele vidului

melancolie de gheață

principiul analogiei e deconstrucția

diferența dintre sfat și ordin stă în beneficiar

peștele de la cap se-mpute – dar unde este capul peștelui

totalitarismul e dinamica inerției

totul e supus în plan politic rupturii de contract – rupturii de contact
deci

sîntem liberi să alegem în piața societăților sistemul care ne convine și
să-l schimbăm cu altul – oricînd, nu atît prin revoluție cît prin exil!
cheia ochiului descuie orbirea

orice formă de putere se bazează pe clișeele inconștientului – nu pe
conștiință

inconștientul e schematic și într-un sens geometric

haosul nu e locul unde totul e confuz ci unde totul e identic!

cămașa de semne cu care te scufunzi dincolo de propriul tău trup

esențialul nu e să transformi logosul în carne – operație patetică – ci
carnea în logos!

textura trupului în text!

“nu-mi vorbiți de destin, politica e destinul” – da, dar a cui...

un cerșetor e mai sigur de existența lui decît Dumnezeu de a sa!

să umplu noaptea cu lacrimi de moarte

individul uman are nevoie să se serbeze pentru a-și suspenda nevoia de sinucidere – iar religiile profită de asta și se grefează ca niște paraziți

religia e subiacența anxietății suicidare a insului mereu în prag de ens

istoria funcționează prin dereglare permanentă – disfuncția devine funcție, absurdul, firesc – și astfel este nevoie de o nouă disfuncție și de un nou absurd

forma e repulsie – excludere – ură – forma e excludere pură – deci neant!

furia sculptează neantul!

închideri intense – obstacole acute, dar prea rare deschideri în culori

ce e cel mai detestabil în comunism e monstruoasa lui ipocrizie, mai gravă chiar ca monstruosul lui apetit pentru crimă, și mai ales faptul că prin atacurile lui fățișe contra lui “a avea” camuflează un atac fundamental contra lui “a fi” – și mai ales contra lui *a fi liber!*

formula “libertății ca necesitate înțeleasă” atât de îndrăgită de comuniști face din libertate o formă de supunere în fața contingențelor politicii – căci ca “necesitate înțeleasă”, vădit, libertatea își pierde ideea! e necesar deci s-o inversăm prin: *necesitatea e libertate înțeleasă* pentru ca sensibilul să se supună în fața inteligibilului, temporalul în fața spiritualului și contingentul în fața permanenței formelor ideale!

ești ce ieși!

dacă de profeție trebuie să fie vorba – și adevărul e că am făcut destule preziceri care s-au împlinit, dar și altele ce nu s-au adevărit încă – atunci eu sînt profetul neantului, nu al vreunui Dumnezeu oarecare!

în eternitate numărul se pierde ca și timpul – secunda devine ipostază, iar unul finit se preschimbă în unul infinit al totalității! cum poate prin urmare exista o generație a infinitelor...

omul e singurul animal care-și poate gândi neantul!

învierea creștină e o *înviere îngustă!*

deschise-mi sunt drumurile ternului

cine își trădează vocația și-o preschimbă în venin!

scriu cu mânia – citesc cu plânsul – căci plânsul meu este carte

dar dacă viața ar fi mai degrabă negativul neantului...

născându-ne intrăm într-o livadă din care culegem culegându-ne – ieșim
din labirint, deci, din minotaur

și dacă moartea e atlantul care în cele din urmă ne caută

banalul zombifică sângele de flăcări întunecate al Graalului!

orice popor ce încetează să fie și să reprezinte poate fi considerat un
simplu popor aleatoriu ce va fi smuls de pe veritabilul teritoriu pe care
l-a trădat!

orice țară nu este simplu teritoriu ci conceptul unei conștiințe colective
ce și-a ales locul!

variabilele populațiilor și constanta teritorială

soarele coboară un straniu de culori pe sufletul nostru verde

pentru lume – popoarele aleatorii / pentru conștiință – lumile aleatorii

rănila ies din străfunduri ca niște submarine de sânge

acolo unde e Tatăl paradisul e abisul unde se topesc toate sufletele –
avisul unde se împlinesc toate visele

neantul la care m-ați constrâns e neantul pe care l-am devenit și pe care
astfel îl revel!

eucaristia: ar trebui să vorbim cu pâinea pe care o mestecăm și cu vinul
pe care îl bem!

ca rememorare orice act de hrănire indiferent de substanță sau
circumstanță este eucaristic!

dacă numai privirea – privirea mea *gândită* – ar putea să-i lipească de neant pe toți ticăloșii ce îndrăznesc să se împotrivescă adevărului!

blană misterioasă crește din asfalt

animalele pericolului amenință cu neant alienarea

ah! ce ură e în mine! ce incredibilă vitalitate de ură!!!

“bunătatea” pe lumea asta e reacția unui suflet speriat de răul din el – capabil și *culpabil* de remușcare dar nu de adevăr! “răutatea” e reacția unui suflet incapabil de remușcare – ce are *obrăznicia adevărului!* a unui anumit adevăr cu care, de regulă, se inocentează, cel puțin în intenție...

mă cufund în vârful copacilor – port tot cenușiul lumii în spate

păsările trec în îngeri pe porțile aerului

Eminescu “omul deplin al culturii românești”? mai degrabă omul mereu altfel în tranzit prin lume și prin cultură – omul trecînd...

“Copilul care visează să fie campion de box, sau amiral, sau astronaut alege realul. Dacă scriitorul alege imaginarul, este pentru că el confundă aceste două domenii.” (Sartre)

succesul e ficțiunea predilectă a vulgului – aproape transcendența lui – prin succes individul devine un personaj ficțional – se “scrie” deci!

nu doar literatura e o nevroză – devenirea omului ca om, a națiunilor ca națiuni, a umanității ca atare e nevrotică! umanul e o nevroză al cărei unic tratament e neantul! neantul mistic fără raport cu nimicul banal al materiei

spiritul pentru mine e tot – iar restul (rudenii, prietenii, eventuale iubiri) absolut nimic!

setea de fericire nu e decît o utopie disperată ce nu poate combate eficace realitatea setei de nefericire din oameni!

o mîntuire bazată pe credința în absurd e ea însăși absurdă – și bazată pe credința în fictiv e ea însăși fictivă!

scrisul trebuie să fie o adâncire necurmată

munca ta e fără sens dacă vrei să eviți neantul!

erupțiile plînsului și lacrimile ce țîșnesc ca o lavă a inimii

nodul gordian al tuturor dubiilor se preschimbă în stea!

isteria istoriei

din punctul de vedere al inconștientului conștiința individuală e impoartoare! din punctul de vedere al conștiinței spirituale, impostor e inconștientul!

mîngîi blana de catifea a amneziei

inconștientul e mai degrabă anti-conștientul – adversarul sistematic al conștiinței, anti-cristul veritabil, vezi activitatea onirică, așa cum diavolul nu e numai adversarul și denigratorul lui dumnezeu ci al fiecărui om în parte și al umanității în ansamblu

substanța viselor și cea a amintirilor e aceeași – astfel că amintirile sînt niște visuri ale memoriei tot așa cum visele sînt niște amintiri ale somnului, sau poate cumva ale inconștientului colectiv însuși

o întrebare e un răspuns mai vast – un răspuns, o întrebare adâncită!

consumîndu-ți viața, pe măsură ce viața-ți este furată, pătrunzi, cu timpul, în zone noi de vid – explorezi neștiutul și poate chiar un loc ce ți-era interzis, dar care prin suferință inteligentă ți se deschide!

există ceva profund oniric în eșec – o dispariție magică!
ne descompunem scriind!

în fața geniului totul se sparge – se sparge tramvaiul, metroul, șarpele metalic al trenului, bulldogul buldozerului ca un glob de sticlă – se sparge materia ciocnită de spirit, cosmosul ciocnit de neant!

acest vînt al spiritului care nu sfărîmă doar forma, ci bîntuie atomii, risipindu-i, descompunîndu-i, dezagregîndu-i pînă la neant!

e absurdul negru?

scriitorul național e scriitorul care exprimă cel mai eficace clișeele unei națiuni! clișeele vanității ei complexate! care amalgamează pompierismul cel mai flagrant cu geniul! eu refuz să-ncerc măcar să fiu un “scriitor național”!

marile taine nu ți se dezvăluie nici ție – dar te hrănesc!

legîndu-te excesiv de propria ta îndreptățire, oricît justificat, din păcate, te legi de propria ta finitudine pe care, sublimînd-o, o fragilizezi!

locuitorii aleatoriului sînt locuitorii impenitenți ai etichetelor!

Carnet de idei XIX

sau

Carnetul alb (recto)

zeiță neagră juisează șobolanii tăi de sevă!

caverna de silabe ne privește – solitară – goală

plîngi întuneric – plîngi sângele scrierii tale

Szenta și Holofernes – Iudita și Olandezul zburător

prea multe lacrimi – prea multe cuvinte suspendate-n întuneric

totul nu e decît ecoul beznei – nimic altceva decît ecoul beznei

buzele mele plîng – lacrimile curg pe obraji zidurilor

prea multă așteptare și-o lacrimă uriașă se coace-n așteptare

tot acest roșu care se vomită în fișii obscure – lacrimi în zdrențe obscure
– silabe de sânge

o uriașă lumină – o uriașă lacrimă prea întunecată – ca un cap mut –
misterios vorbitor

culeg din întunericul gros frisoane de febră – de anxietate – frisoane de
silabe

toate întrebările tremură – toate zidurile tremură – întunericul însuși se caută

o cameră-i inima – o cameră mintea – camera fantasmelor
tenebrele sîngerează – originea sîngerează – deasupra lor se înalță – plutesc – tezaure – paradisurile

prea multă depărtare în această suferință tăcută

aripi ciudate născute din umbrele pașilor
persefona – hades
de unde însă tot acest alb – tot acest alb lichid și letal

de unde vine oare moartea albă – lacrima albă – teribila tenebră albă

palori – inerții – lumi lichefiate

drumuri unde morții au murit

prea multe priviri moarte – prea multe țipete în străine sicrie

străine – înlăcrimate sicrie – sicrie de silabe – silabe pe care doar nimeni le poate citi

și tu fecioară albă – lacrimă albă înveșmîntată numai în amintiri și-n lacrimi albe – în anotimpurile amintirilor și-n noaptea hivernală a lacrimilor

wotan – brunhilde

și toate aceste mistere – și tot acest străin argint adormit – toate aceste mistere de argint narcotic – de argint hipnotic

inima infernului ca o gură vrea să sărute – brațele acestei guri vor să îmbrățișeze

însă reîntoarcerea inspiră groază frivolității – frivolitatea e numai repulsie și suflul reîntoarcerii îi rămîne străin

frivolitatea preferă să-și veștejească disperarea în fața porților închise – a zîmbetelor pe vecie închise

frivolitatea e numai pariu și nitescență alienată – ridicol pariu

aceste lacuri albe parcă mă privesc – aceste luni lichefiate mă privesc – mă privesc

moartea lor albă se apropie de mine iar eu le zîmbesc – căci eu sînt neantul

lumina lor albă se închide căci ele sînt porțile

fluviul lor încetează să curgă căci uitarea lui a devenit inutilă

reamintirea a devenit inutilă iar mirajele – norii singurătății evaporate – pline de mituri – se risipesc

flori de beznă – lacrimi de beznă – e tot ce mai rămîne cînd totul se închide – cînd timpul se închide

oblică-i femeia – un zîmbet tăios îi traversează plînsul

luna picură paloare pe stingere – nostalgie pe epopeea stingerii

îngerii au mult mai multe aripi cînd se transformă în cărți

nervii nopții – și antenele – antenele – antenele – cu care captez tot ce-
am pierdut cândva – cu care mă captez așa cum m-am pierdut • așa cum
amintirea mea mă țipă – așa cum melancolia mea adâncă mă întreabă

negru se sparge infinitul în țipăt și neant

apoi răspunsurile se aștern în claviaturi de întrebări senine

cînd furtuna întrebării se înseninează – deși rămîne furtună – devine
furtună senină – atunci adevărul parcă s-ar povesti

întrebări suspendate – străbătute de infinit

nu răspunsuri ci gravități din ce în ce mai profunde ale întrebării

adâncimile se scormonesc – înălțimile se topesc în lumini și le poartă

evanescențele-și țipă solemn dispariția

finitudinea își leapădă limita – limitele lepădate se joacă străine –
exilate, își joacă înstrăinarea – poartă hlamide de zdrențe

murmurele nu și-au inventat încă frunzișul – nu-și bănuiesc tăcerea ca
pe o umbră

enigma nu s-a preschimbat încă-n metaforă

trezirile se destramă – foșnetele se destramă – visele se destramă

brusc bursuc ricanînd – hirsute silabe berionice

zdrențe – segmente – secvențe – aventuri – poate partuze

gemetele libertinilor dis-de-dimineată

ciudată revoltă a fractalului absurd

ne fărîmăm din om pînă cînd țipătul scîrțîie

miorlăit orgasmic stins în muget

aleatoriul cu fratele hazard rătăciți în haos

frunze de toamnă – exil de clopote inaudibile – lacrimi de amurg
scări de paloare lunară peste aceste neștiute absențe

lumea se vrea tot mai mult ca o concesiune pentru spirit – o concesiune cu
gratii

îmi trebuie un nou exil – mai înalt

plecați uși străine – lăsați-mă

să fiu lumina cea mai înaltă – întunericul cel mai pur

plînsul agonic

femeile sînt niște șobolani care ne rod inimile

il n'y a que le génie et la roture

moartea e ultimul plâns – ultima lacrimă – lacrima de foc ce curge pe-absență spre neștiut!

lacrima șarpe și pasăre

există destine profund onirice – destinul meu pare constituit din ultima secundă din noapte ce precede dimineața trezirii

uneori a-ți afla originile echivalează cu a te despărți definitiv de ele!

cicatricile plutesc ca niște păsări noptatice – rănilor zboară cu aripi de sânge

post-modernismul e un reromantism – sau dacă nu e un simplu retro

realul e un miraj înnodat

când închid ochii sticlesc în cercuri privirile strivite

licuricii licăritori – sau poate ecouri ale luminii din creier

mă sinucid în möbius cu revolverul de ghips – mă spânzur de infinit cu ecouri

trăim într-un misterios univers pliat

forma începutului nu se pierde în forma întregului și e cu siguranță și forma sfârșitului

tatonări cu piele d'ecouri – stropi de pași risipiți în vid

totalitarismul nu-i doar poate nici măcar în primul rînd o realitate
politică ci o aberație psihologică latentă în fiecare dintre noi

las ferocea mea melancolie să se înalțe dincolo de atmosferă – în vid –
dincolo de vid – în *parinirvāṇa*

luna-și coboară stropii reci spre coloanele deja inexistente ce-o
contemplă cu tăcută absență

stropii palorii în ecourile clipei

se stinge deviind în chemare ce-ar fi putut să fie

am apărut dintr-o contradicție pe care am dezvoltat-o în permanență
spre centrul tautologiei ei implozive de dincoace de sine pînă-n tăcut
graal și spre nemarginile ei fără înfinit și fără finit – ci mereu respirîndu-
l pe dincolo

să știi înseamnă să descifrezi – plămînii gîndului meu sînt plini de neant

lacrima inimii poate oare să găsească obrazul pe care să curgă

nu cred c-am să învăț a muri vreodată – pentru mine moartea o să
însemne sau un simplu fapt sau un moment extatic!

moartea poate fi un fapt fără să devină un sentiment

dacă spun că nu el n-o să mă creadă iar dacă spun că da eu n-o să
izbutesc să mă cred...

calul visat s-a topit în cer – între aer și fugă – s-a topit în evadare și exil
– ca trenul cu vagoane de noapte

lucrul în sine e o tautologie, însă o tautologie pură iar ca atare centrul tuturor fenomenelor posibile – ce nu sînt altceva decît niște contradicții

contradicția e ecoul tautologiei

muzica pune întrebări ce-s lacrimi de răspunsuri

suspensiile muzicii plîng

apa va fi ultima mea amantă – o iubită fără credință și fără înșelăciune
– clipocind de tăcere

steaua coboară pe scări de noapte

labirinturi risipite între sclipiri și vid – risipite-n sclipiri de vid poate

amurguri palide ca niște motoare selenare

umbre de întrebare mîngîie fețele apelor

adâncul amenință jocurile – absolutul zâmbește prin mirajele ce-l îndepărtează

spiritul stă înnodat într-o gestație absurdă ce nu așteaptă nașterea ci numai trezirea

nitescența e nostalgia neantului ce încearcă să se amintească numai cu uitarea

ecourile printre frunze – coborînd parc-ar șopti sparte unde de scări

picuri de melancolie – săruturi atîrnă în ştreanguri de sunete

coborîrile povestesc – urcările întreabă

stropii paşilor în peşteri de iarnă – ca un bal mascat

razele lunii zăbovesc între palorile timpului – depuse de trecutul
noptilor – în căuşul vidului spectral de amintiri

unde – pe ce zâmbet cade picurul sfârşitului

complicitatea nu înlocuieşte valoarea – politeţea mai mult sau mai puţin
politică nu face să plutească bărci civilizate

cheile privirii ne zâmbesc

niciodată alt mereu decît celălalt ţin în palmă labirinturile evanescente
– şi mă caut

paşii păpuşii în pulberi pedofile

dă-mi tot somnul ninsorilor cărunte – şi-al verdelui înceţoşat de mlaştini
la ce bun praful semnelor neutilizate – al semnelor fără sens

la ce bun muzeul melancoliilor de ceară

ploaia e mai narativă decît zăpada – ninge mereu aceeaşi clipă

rosturi rostogolite – amnezii învăţate pe de rost

muzica e limbajul tăcerii

am mers alături de berio – tăcerile noastre au comunicat

e curios cum trilurile – simple ornamente – pot povesti

și dacă pe neașteptate soarele ar ninge într-un gigantic crepuscul final

povestim recapitulându-ne nostalgiile – punem trepte de căutare
melancoliei

lovim cu ciocanul un aisberg de lacrimi

muzica este destin dizolvat – își pierde destinația în fluiditatea
emanației – se interoghează și astfel se suspendă

subiacența a putut fi un moment al dinamicii cognitive a neantului

există o reificare naufragiată în organele sfărâmate – ca și cum numai
subiectul reificat ar putea fi “normal”!

în fond, destinul e un fel de instinct – instinctul animal în contextul
conștiinței și confruntat nu cu necesitatea animală ci cu un soi de
libertate umană!

e normalitatea reificare? “adaptarea”, alienare? desigur!
numai omul-lucru plutește!

oblic naufragiu pe faleze

izbîndă tangentă cu eșecul

sfărîmă-ți suferința în cristale

navigatorul vidului cu nările privirilor încordate între brizele infinitului
și supremul nimic!

o clapă unică – multe sunete – la limita unde organul trupului se
preschimbă-n spirit

cînd pianul negru ți se ridică – pasăre uriașă – în noapte

poetul sparge vitrinele iluziei – oglinzile fluide ale nebuniei – cu zâmbet

toți acești pești de infinit argint ce te abandonează pe țărmuri de
nesfârșită sete

poetul își tîrăște zdrențele sufletului printre cioburi de limite sparte –
nu-i oare un zbor!

pași îngreunați de ecouri – tone de orizonturi de sunete

și din miez de ecouri – ochi de priviri

vrei oare? nu vreau – dar trebuie să înfrunt asta – și tu la fel!

fluide sfărîmături

pămîntul acesta extraterestru de vise – moartea însăși e vis!

cobori – aluneci – într-un infern al lacrimilor – țipă în tine înguste sănii
negre

oblicul sentimentelor precede detașarea

stropi acizi – evanescente razante – răzătoare razantă a razelor

moartea e vis – viața, coșmar!

– de ce plîngi? – plîng de jalea mea de a trăi în moartea lumii! plîng de jalea de a trăi în moarte...

îmi țipă printre palme din ochi – explozii de amurguri ofilite

săni de lacrimi pe gheața acestor labirintice oglinzi de iarnă

clopote de depărtare – valuri de melancolie peste orizont – înecul nostalgicii cu aripile dizolvate, cu zborurile inundate

întrebarea e alteritatea ce trimite la identitatea răspunsului

plutind – alteritatea se transformă în poveste

trenul taie visînd femeia adulteră în note – pe șine sîngerează lent o partitură

tot ce au încercat toți a fost să-mi fure destinul – să-mi jefuiască personalitatea!

e ceva josnic într-un spiritual care slujește lumea – geniul trebuie să fie inutilizabil – inutil!

salcia plînge cu friguri de aur – își își înclină cîntecul spre recele verde

ne sfărîmăm – ne sfîrtecăm – de parcă sîngele nostru ar fi un poem –
carnea, o simfonie

ideea fixă a lui Berlioz – la Prokofiev?

fără mușchii încordați ai urii mirajul nu-și țipă adevărul

adîncul greu săpat în refuzuri bruște

am fost – am fost – și cu toată dispariția mea – melancolic durez

avisul abisal sub pașii lejeri ai gîndului superfluu

monstru trist în monstrul lumii – monstru de tristețe

insuportabilul se arată în miezul labirintului ce-l deformează

lumea e o închisoare dar o închisoare ce se devoră singură

în fond, ce diferă între animal și umanizabil e structura atenției!

floarea e un nod – roza mistică e un nod

de ce oare orice evocare a uriașului, monstruosului capac de plumb al
totalitarismului, ce-a a coperit (și) România, capac pe care l-am resimțit
încă de la 11 ani și pe care l-am conștientizat la 15, trebuie să evoce
aspectul unor “Amintiri din Casa Morților” – de parcă România nici n-
ar fi altceva decît atît: o Casă a Morților?!!

moroi totalitarismului – demonii răului radical

în fond, comunismul n-a făcut altceva decît să radicalizeze și să totalizeze în orori de neconceput capitalismul!

“doliu luminos”

zăpadă neagră – sǎnii de note înguste – anxietățile lunecă pînă foarte departe

“răul” e consecința suprimării dimensiunii cognitive a distrugerii – a schematizării și suprimării paradoxului

suprimare – naștere / zămislire – distrugere

fluid devine letalul în nebuloasele nocturne ale creierului

cupa se umple de sunete mute – moartea bea întunecat aceste muțenii

lavă de melancolie din vulcanul rece

pînă unde poate merge muțenia asurzitoare a sunetului – inaudibilitatea lui orbitoare

pietre ciudate răspîndesc cercuri spectrale în vid

beții negre ale lucidității discontinue – polivalenta monoschizofrenie

disperările accelerate navighează prin navigatorul destrămat

chemări înaripate ca niște îngeri exterminatori ai misterului

străinul ne mîngîie sufletul cu catifelele groazei – cu înfricoșătoarele lui
aripi de mătase

să spargi oglinzile disperării cu dale de disperare furibundă – lespezile
limpezi cu masivă prăbușire de obscur

avalanșele negre

falsă veselie stridentă – ca o caricatură sinistră a rîsului

întreruperile sînt corzile negative ale sunetului

cupe zdrențuite pentru vid flutură ca depărtarea-n pânze

ciudate solitudini zboară cu spinii prin cristal

lovituri de magneți la ușa neantului

deschide-mi ușa – deschide-mi vidul – deschide-mi nitescențele
spiritului – deschide-mi luna și ia-mă – ia-te în tine – deschide-mi oul
de lună

lacrimile – mucii guturaiului sufletului

păsări de negru și mai adînc în negru – reptile

lacrimile plîng – și alte lacrimi – lacrimi la infinit – curg pe obrajii
cristalini ai lacrimilor

obrajii mei – toate ființele plîng topindu-se

și cenușa – melancolică de ninsore

trece prin mine un drum pe care merg scăpînd din mîini bolovani de suflet

mă străbate un cer mereu străin – un spațiu mereu străin prin care zbor
– eu îngerul de greață

zbor de dezgust – căci dezgust e zborul meu – dezgust e tot ce simt și tot ce mă deconstruiește

povestim cu insule oglinzi de singurătate – povestim cu dune ferestre îndepărtate

să fie un clopot – să fie o meduză – să fie oare moartea o întrebare de cristal?

umbre în oglinzile negre

le néant est l'écrasement perpétuel de l'être

cum aleargă prin vid lupoaca de sunete

răzbește luna prin cenușă și mască

cîtă fiere – cîtă fiere și noapte – cîtă fiere de noapte – vei vomita, inima mea

miriapod e greața – scolopendă e greața – noaptea e plîns de otravă și oroare

orice amintire e o remușcare

memoria e vină – uitarea e rușine – stropi de rușine și vină pe pagini de
întuneric

aripile dezgustului fac din mine un înger de iarnă

sub nămeți de durere – straniu, ucigașul pîndește

e un chip de întuneric căruia inimile noastre-i sunt lacrimi

în mine se găsesc toate mormintele

străinul ține în mînă – săgeată de departe – sunetul ca pe-o oglindă cu
cheie

cînd întrebările ne fărîmă – nu poate răspunde decît zîmbetul

suferința e ecoul durerii – anxietatea, ecoul suferinței – dezgustul, ecoul
anxietății – contemplația, ecoul dezgustului

rămășița întunecată a evanescenței e zîmbetul

alb – labirintul adormit se topește

dureroasă evanescență încetinită – evanescențe crepusculare ne întîrzie-
n privire

amenințătoare sete ce crește-n timp ce bei

străină apă cu gust de deșert

totul alunecă – numai eu mă schimb mereu mai același

originea-i vâl – ajungerea, melancolie în zdrențe

îmi culeg inima-n ecouri și dispar în așteptare neagră

opacul zbîrnîie – parcă o pasăre ar purta prin labirint un motor

R(adu) L(upu) ou l'homme qui aurait voulu être Brahms

uneori Beethoven gramaticalizează sublimul ca un Bach al pianului

uneori gol aidoma unei caracatițe cu o infinitate de tentacule invizibile
– absorb tot negrul cu toată transparența

murim bănuindu-ne neantul de necredință și spiritul de tragică trădare

străinul ejaculează vise și se încheagă din nopți

extatică amenințare – umbre își pierd ecoul în noapte

întrebările își irosesc nostalgia-n crepuscul

pomul-stea nu merge ci-și înalță ca pe-o rază infinită brațul

totul urcă în el – pînă și coborîrea

totul e vers – pînă și misterioasa sa obezitate

totul e aripă – mai ales exilul

picură abisul ciudat în rugă de mîini psalmii lui Saul

lacrimi tragice ce-mi legați țipătul ochilor de abcesul inimii

mînia plină de idei și versuri – mînia, această formă mult mai înaltă a suferinței

cuiele ierbii se-nfig în apostolii soarelui

caut în cercuri alfabetul de ecouri al nopții

melancolia mă stropește pînă cînd – cu privirile despletite mă dizolv

tu, somn de cristal – risipește trezia mea de carne

ce ciudat mă dispar în tot ce apare

în semințele aproapelui visează înceată depărtarea

notele se risipesc în labirinturi triste de fum – ce mîngîie cu zîmbete evanescente amurgul

oh! nitescența pură a neantului e mult mai bătrînă decît sinele

decît sinele – eclipsa transcendentă a neantului

sacră mînie în valuri de noapte

decît să trăiesc în promiscuitatea asta – mai bine deloc!

un demon lichid îmi curge prin vine – bănuitor ca aripile

submarinul capului meu plonjează-n oceanul tăcerii

apa cade în cadavre transparente

am fost pus într-un vagon de vite și-am traversat astfel așa-zisa existență

s-ar putea ca sensul dorinței sexuale să fie convergența dintre
thanatismul masculin și erotismul reproductiv de origine feminină

diferența dintre robot și om nu e morfologică ci de orientare; robotul e
orientat exclusiv spre exterior – eventual, exteriorul se transformă într-
un fel de rețea interioară, dar rămîne tot exteriorul

omul e tendențial orientat spre interioritate, se retrage tot mai mult din
exterior chiar dacă interiorul însuși poate deveni un fel de exterioritate

Dumnezeu nu-i decît un soi de veghetor inutil, vag depresiv, care nu
creează nimic și nu se ocupă – și chiar atunci foarte vag – decît de cei
ce îl caută – pozitiv sau negativ!

eu nu culeg meteoriți ci poezie – și idei

segmente de inocență împrejmuiesc nuclee de vinovăție – de crimă

il n'y a pas d'avenir dans le passé

șerpi străini ne vorbesc din soare

matematica iluziei și iluziile matematicii caleidoscop de lacrimi e
pianul și drum în trepte al melancoliei

într-adevăr, fizica nu există, fie pentru că tinde spre parafizică, oglinda
intelectivă a metafizicii spirituale, fie pentru că nu face altceva decât să
preschimbe în exemple vulgarizatoare paradoxurile metafizicii, ex.
pisica lui schrödinger, vie și moartă simultan deși non-concomitent, ce
transpune la modul semiempiric incertitudinea onto-meontologică a
fiindului, respectiv a obiectului ca graniță structural indecisă între ființă
și neant – e altceva decât o proiecție post-metafizică relația de
incertitudine a lui heisenberg?

trist navighez prin ochi – fărîmat în priviri de tristețe – și țip – și-mi tai
sufletul și mi-l întorc coborînd prin întâmplări

dreptatea și intransigența nu trebuie să te ducă la isterie

intermitențele întreabă – întrebările fărîmă – adîncă-i monoschizofrenia
dubiului

mă cojesc de mine însumi – dezvelind cicatrici scînteind de durere

atîtea ierni de suferință-mi topesc fără oprire chipul – atîta zăpadă
groaznică-mi încărunește fața – și-mi țip abisul prin fiecare por

devastat de zîmbet colțul gurii – buze înțepenite în dezgust de plîns –
ca pleoape purtînd abia insuportabil abces de inimă

straniu țipăt de metamorfoze e veselie cînd se înțelege

scări de negru – treapta subită mi se scobește sub talpă

ulciorul chipului plin cu abis – cu ce buze pot oare să-l beau

călătorie prin neaua cărunță – prin xilofon de cărunțețe

aruncate-n zaruri întâmpinări – pînzele depărtărilor 'mi zîmbesc barca sufletului

există o labirintică poveste în orice sfîrșit – ca o amprentă infinit încolăcită în sine – ca o plantă cu creșterea spre scufundări de înăuntru

sfîrșitul e o infinită poveste de înțelegere

paralelele nu se întîlnesc la infinit – propoziție în sine imposibilă căci nu există pasaj între finit și infinit – ci paralelele sînt niște segmente ce nu se întîlnesc niciodată atît cît le putem experimenta traiectoria – altfel spus, a căror întîlnire nu poate constitui un obiect de experiență

asemeni moartea

se întîlnesc ele oare dincolo de domeniul experienței noastre? iată ce nu putem nici nega, nici certifica

cercurile apei – amprenteale sufletului – adîncurile întru sine ale spiritului

scufundările-n stingere ale neantului – plural simultan / singular non-concomitent

“eu nu sînt rău, sînt egoist” spune unul; în realitate, egoismul e răul, răul banal, răul prudent și ca atare apt de indefinită radicalizare

eurile sînt blocuri de anxietate cu un imens potențial mimetic

ara aleargă după sine – spre sine – în sine

picaie în somn

lumina e orizontul cavernei infinitului

mi se scurge-n stropi uriași inima pe chipul lăuntric al trupului –
scuturat de febra unui plîns continuu – de febra plînsului cu care mor

cîte depărtări îmi bea sufletul – cu auzul

în pîraie de nostalgie se varsă stingerea

neantul mă privește de parcă s-ar despărți – străin s-ar zice că-i sînt –
deși nimic altceva

bărci de silabe mă poartă-n fărîme mereu prea departe – dispersat de
toată melancolia din mine

ciudat ascult obscurul cu trepte-n coborînd

beau noapte ca să combat varul nestins al zilei

ochi orb omniscient de neant cu pleopă strălucitoare de spirit

ochiul orb – ochiul nu vede nimic, pleopa vede tot – da, ea, pleopa
retină

o să învățăm mai mult prin dispariție decît prin apariție!

intuiția e un instinct care *sare*-n idee!

zborul suprimă ofidianul labirint

nopti clare-mi curg în ochi

privesc tăcerea cu-ntuneric limpede

ascult lontanul cu lacurile de lupă ale lupilor

doar morți mai sîntem auziți din depărtarea care ne-a pierdut

diger tristețea pîn-o preschimb în nemurire

și deodată labirintul se limpezi în oglindă – oglinda se dizolvă în fereastră – și fereastra zbură – pasăre de singurătate – misterios, pe fereastră

șterge-mă din cartea lumii – demon meschin! șterge-mi nu doar suflul ci și memoria! umple-mi numele cu neant!

Carnet de idei XX

sau

Carnetul alb (verso)

străinul invizibil din sicriul cu clape

frigul îmi urcă prin degete pînă cînd în inimă mirajul îngheață

navighează fărîmate bărci de melancolie prin vid

luncă brize de depărtări – patinează alogene ecouri

risipite acele pete de cerneală – spulberate acele firimituri de hîrtie

mirazele lunii – argintii – în fumul melancoliei albastre – cântă

mirajele nopții – în nori – caută clape

big-bang ca fiat lux? dar *ce fel* de lumină era aceea? cu siguranță nu o lumină fonică! nu lumina cu viteză fixă de 300.000 km/s ! atunci??? un mult mai strălucitor, atotgânditor întuneric???

nu putea fi ceea ce am numi acum o lumină materială – o simplă energie! lumină spirituală? asta ar rescrie tot!

formulele actuale ale fizicii – și încă în chip foarte echivoc – nu se pot aplica în sfera pur incoativă a cosmogoniei, pentru simplul motiv că fizica nu există încă ci este abia în curs de constituire; sau mai degrabă pentru că ne găsim în paradoxul structural al trecerii de la metafizică la fizică

evident, asta subminează hollywoodiana teorie a big-bangului și distruge pur și simplu comoda teorie a vreunui big-crunch circular

tot ce are un început are și un sfârșit, desigur – însă natura acestui sfârșit n-a fost încă corect stabilită; soluțiile fizicii sînt în metafizică!

fizica actuală reprezintă un efort disperat de a reduce neștiutul la știut – incognoscibilul la banal cognoscibil

risipită transcendență în sunet

înserare – pe gene străine – cu lacrimi albastre

clape de lacrimi se varsă dincolo de orizontul mut

lună, tu, oglindă magică a iluziei

în chip absolut *prakṛti* – sursa *māyei* – oferă toate ingredientele perfectului *samādhī* – și totuși aceasta nu e calea eliberării ci a erorii! empatia transcendentă

incertitudinea incoativă a “big-bangului” implică necesar prezența unui observator cu valoare interactivă

trebuie deci să presupunem un nor al evenimentelor simultane dar non-concomitente – sustrase oricărei determinări fizice cunoscute; un nor de incertitudine în care nici măcar incertitudinea nu este certă!

un nor de conștiință-lumină contemplînd sincron norul obscur al diacroniilor posibile – ca neantul visînd

valurile apei se mîngîie în cheaguri de plante

văluri de cenușă prin seara albastră – miraje de ninsoare

aripile sînt mesajele îngerului

lacrima se frînge-n negru grav

ohhh! plîng cu toți dinții – cu toți colții – eu, vampirul absolutului

greu se frîng de întuneric pașii umbrei ce nu urcă decît fărîmîndu-se

aripi de fum caută să mi se înalțe gînditoare din umeri – spre ce zbor

nimic nu e dat sau luat – totul e ocultat ori eventual dezvăluit

parcă am coborî – și parcă am pluti – din întrebare-n întrebare – din claritate-n claritate – și din singurătate în neant

depărtarea face opacitățile transparente – le pierde în transparență

depărtarea pierde lucrurile și le pierde

în timpul circular diferențele sînt redundante – în cel infinit, fuzionale

aionionul – așa cum l-am conceput – poate fi considerat numărul vidului fizical în sensul în care nu poate exista particulă imaginabilă care să corespundă numeric cu aionionul

găurile negre – tind să văd în ele un fel de convertizoare fizicale ale finitului în infinit ce-ar trebui să ne conducă într-o zonă ce n-ar putea fi denumită decît zonă pre-big-bang! ele ar fi, deci, culoarele de contact ale manifestatului cosmic cu originarul absolut – un fel de respir al absolutului!

este gaura neagră și un convertizor al fizicului în metafizic? foarte probabil!

circularul e infinitul reîntoarcerii – infinitul static – redundant

poveste – cum îți exclami întrebările și-ți suspenzi exclamațiile

norul de incertitudine al prezenței noastre e mai “numeros” decât tot ce ar putea cuprinde universul

meditația nu e posibilă fără un fel de inspirație prealabilă

femeia fuge prin culoare pînă devine ea însăși culoar

pagini de piatră cu litere fosile

și-a scos inima ca pe o pălărie – neagră de preferință

eram încuiat într-un labirint – celălalt mă încuiase – o cheie de sticlă pe care nu trebuia s-o pierd – s-o sparg – s-o dispar

albastrul morții se apropie – și eu zîmbesc

oricare ar fi culoarea pielii, culoarea scheletului rămîne mereu aceeași!
nu există, nu poate exista *rasism scheletal*

ochii de oglindă

car la vie est un bien perdu

*quand on n'a pas vécu
comme on l'aurait voulu*
Eminescu (?)

Eminescu “postum” (cca 1971)

*Presar licuricii somn
în poala copilei s-adorm*

*Rar cobor în apele voastre
visînd potopul deșteptării noastre*

eu în izba rece a Sophiei mă scufund...

personajele visului sînt martorii destinului tău oniric tot așa cum
personajele iluziei sînt martorii destinali ai mirajului ce ți-a fost hărăzit

la fel vidul, deșertul, marea – cerul orb ca o nesfîrșită transparență de
pleoape

cel ce e e cel ce e privit de cei care nu sunt decît fantasme vide de privire

geniul asurzit de-oglinzi

povestiți lacrimi sfișietoarea voastră poveste

caut cu bezna timpanele oglinzii explozive de priviri

obsesie – burghiu al sufletului – plîngi
strig între spini de-abis și cioburi de ocean

scară gravă de cercuri – urcînd ascult priviri

pașii țipă în avis – în singurătatea lor coșmardescă

cazi cuvînt mut –
descompune-te silabă disperată

aruncă-te-n abis lacrimă visătoare –
povestește-te cu lună depresivă, suflet devastat

pieri noapte cu pleoapele tale de cosmos sfărîmat

cuvinte derapate cu marginile tulburi

transformă-mi procreația în creație – vederea stearpă în prehensiune
oculară

și creierul – amprenta totală a labirintului

electric – înveninat argint

veninoasă electricitate albastră

hipersensul e non-sens

moartea – infernul – neantul

în infern apele nu îngheață – se transformă în oglinzi

orice plecare e venire sau topire în neant

mașina de curse pe abis

obsedanta dezagregare fuge

anxietate accelerată

picură pe asfaltul labirintic al creierului – stranie meditație de-abis

toarce fire – cer din fuior de inimă

începutul veritabil e cel ce nu duce nicăieri – sfîrșitul veritabil, cel ce
nu vine de undeva

începutul adevărat nu începe – sfârșitul adevărat nu sfârșește (în fond,
sînt interșanjabile)

melancolii întrerupte – nopți ce se întreabă

în fond, gîndurile sînt toate întrebări

nesfârșit întuneric senin – abisală seninătate neagră

privire închegată îmi e ochiul

picură-n risipiri exilate – melancolia

intru-n noapte ca într-o cutie ce se micșorează

suspendate, treptele mă coboară mai adînc

cristale în amurg și țipăt în noapte

toate diferențele curg – dar în ce sens...

o ciudată chemare-mi repetă sufletul

ce mic e abisul cînd spre neant mi se varsă stropul sufletului

negîndu-te îți învingi deficiența

Dumnezeu creează sau distruge – Diavolul conține și menține

Dumnezeu degenerază generarea sau generează degenerarea

lumea nu poate fi ameliorată decît într-un singur fel – prin divorț!

adorm de parc-aș răsfoi oglinzi

stranie cascadă a nebuniei pline de chei

dansul nebuniei sclipește balansîndu-se între cer și supra-cer

ah! tu alternanță a scînteilor evanescent zâmbitoare!

toți psihiatrii la ospiciu – toți nebunii sus pe asfaltul de nori
monstruosul trib al mediocrilor
nu e nimic mai neliniștitor decât o melancolie care se întreabă
intrînd prin pagini de-oglinzi în ghețar de miere – străinul se preschimbă
în urs de lumină
pasărea de-albastru crește de zbor
ezit printre monedele privirii cu degete de zâmbet
magnetul soarelui preschimbă tenebra în pasăre
nostalgii spectrale – pînă cînd drumurile pier
geniul amenință cu sublimul – tiranul cu forța
depărtările țipă și astfel ne apropie
*la méchanceté est une affaire personnelle – privée – privatissime –
comme le rire!*
ochii în lanțuri
verdele se descompune – fumegă – se înnoarează de silabe
cristalul privirilor cîntă straniul în vid
tenebra lupilor descompune pădurea într-o blană de sunete
inima mea aleargă – pustie pustă – după prada-i de lacrimi
îmi plimb întunericul ca pe o lampă
îmi înalț explozia ca pe-o lumină feroce
îmi înalț damnarea ca pe o mîntuire nesățioasă
să te înalți mereu spre diamantul din tine – întîlnindu-ți în drum toate
umbrele

monoschizofreniile parcă toarse din lună – ca urletele subțiri ale unor
fiare lineare feroce

coarnele copacilor – de parcă-n trunchiuri s-ar fi îngropat turme de cerbi
să estetizezi la maximum masacrul – sacrul

sinestezia ne deschide oare sinele fenomenelor?

cruzimea apare când iluzia realului – ispita lui – infectează jocul
disparițiilor și aparițiilor

luna mă taie-n felii ca o lamă – luna mă taie-n oglinzi

în fond, mânia mă inspiră

lupoaica argintie – în ochi cu lacuri de hipnoză – ferocitate scufundată
în avis

cobor pe treptele tot mai negre ale damnării de parcă ființa mi s-ar
întrerupe – și aş valsa pe frisoane de fisuri

funambulul agonizează spînzurat de funia pasiunilor obscure –
agonizează de parcă ar dansa

puritatea merge pe tălpi de abjecție – zborul se sufocă scufundat

abjecția impasibilă contaminată de infinit

paradisul e evanescența nitescență a infernului
creierul și-ntinde degetele de gând și de fum spre ce neștiute...

moartea cu aripi de gol – cu zîmbet de vid

unde începe ceea ce întrerupe începutul – și unde, ceea ce continuă cu-
adînc sfîrșitul

sufletul meu – plîngi cu ecouri

mai ții minte foc subtil cum am vărsat peste tine apă din inimă...

scara evită neantul încercînd să-l ocolească – ciudata ei coborîre e evitare

ce se întîmplă cînd vidul e nor – unde se risipește el...

de ce oare liniștea ne-ar amenința – de ce preferăm neantului sinistrul delir al vieții...

totul dispare – dar unde dispare undele unde totul dispare...

cînd maleficul devine melancolic el contemplă – ce...

cenușa îmbolnăvită de lepră peste ce străine peisaje ninge – și cine-ți vine în întîmpinare prin ceața acestei ninsori...

oglindea rătăcește în labirint în căutarea ferestrei

stropi întunecați pe scările întrebării

claritate melancolică e destrămarea

piscurile unor seninătăți agonice

valuri de înălțimi – aripi de evanescență

paginile se topesc în cartea transparențelor

stingere-n alb – vis de invizibil

îmi sclipesc inimi ca insule-n trupul străin

fără întrerupere treapta nu-i prag – fără urcare pragul nu-i treaptă

clar de alcool – toxică nemurire de alcool

coboară – coboară – lacrimă neagră cu-infinit de inimă

cum merge negrul prin căderea drumului

cum lunecă surîzînd demonul pe patinoarul fără fund al abisului

cum lunecă pe patine de zâmbet demonul în avisul străfund

nervi albi întinși pe clape negre
pînă unde mă unde undele – pînă cînd mă cînde cîndul – da, pînă cînt
doi ochi vizi rotesc infinitul – doi ochi vizi – ochelari – roți
două monade reticent relaționate
relația indefinește
nu există monadă privată de singur – nu ești decît despărțindu-te
incertitudini întrerupte
inutilul prin care treci
un fel de zvonuri – voci pierdute în lontanul camuflajelor
ceva vorbește cu căluș de formă
prea adînc în sine pentru urmă – prea adînc în sine pentru umbră
drum prin obscur – nelămurită silueta gîndului cade în somn
cercuri – contururi polare în jurul cuvîntului – ca niște ecouri boreale
prea adînc pentru amneziile zilei – prea adînc – prea adînc – pentru
moarte
acolo unde stixul se învecinează cu pluta saltelei
acolo unde neantul nu se anunță decît prin vînt
inima ca un fel de sămânță grea – cînd trupul se destramă și se destramă
– cînd trupul plutește și plutește
și o ultimă piatră cenzurează cuvintele – toate încă – cuvintele
căi cotite – căi cotite – derapaje cotite – oglinzi negre pe care străin
patinezi
un fel de turbare cotită – saltele cotite spre moarte cotită

un fel de cotitură tulbure

frânturi de trepte – cioburi abisale de coborîre

treziri perfecte cu ovalul plutitor
melancolia țipă străpunsă de chipuri

în lume a fi e sinonim cu a avea

lumea e convertizorul lui a fi în a avea

coborîre cu treaptă adâncă
poveste din scânteii de gheață
și fetița cu chibrituri reci
peștele avisului ce ciudat plutește prin lacrimi
singurătatea și depărtarea chicotind de flăcări

nimic și nimeni – singur la fereastră – condamnat la absurdă perfecțiune

agonic la fereastră cu singur – condamnat la aberant absolut
transcendent

înger de gând și aripi – bizară tumoare a vidului

melancolie enigmată de variațiuni – nuanțînd labirinturi de negru

pantele plâng

ridată de umbre – oglinda
nu te poți reflecta de două ori în aceeași oglindă
cu fiecă imagine oglinda se umple de întuneric – astfel oglinda devine
întru totul oarbă
îmagea cheamă adâncul oglinzii în pleoapă

ură albastră – singurătatea tot mai adânc se rotește

copacul își sărută cântecul

prăbușire de lespezi este seara și plumb de pași

cu roți de zero bicicleta-mi trece prin ochi

pete de nimic – numai nostalgia neantului
doi de nimeni – și entuziasmul disperat al dubiului
ce iarnă disonantă prin cărunț de singur
disperare deformată cu sfârșitul spart
zbîrcit de lacrimi e întunericul
moartea e dogmatică
așteptarea e cea mai profundă ambiție a mea – prin așteptare înving!
treptele coborînd se întunecă – arborii curg în falduri obscure
prea departe e acest pas de fireasca coborîre
negru cu binomul mă întreb – oare cîtă tenebră poate omul străbate –
pînă unde pe solitudine poate el luneca
lacrimi ca niște inimi explodînd în negru
prin echilibru sensul se inversează
echilibrul e inversiune
disperare cenușie sfîșie negrul – speranță în negru stinge cenușiu
după ce setea traumatizantă de “producție” a fost cumva satisfăcută – e
timpul să te lași să resimți
atîtea drumuri lichide încă mă contemplă...
vino în mine anxietate – veniți în mine șerpi ai urcării – vino-n mine tu,
amenințare plină de descoperiri și schimbări
toate clopotele se scufundă
stranie e inima abisului ce-și bate la poartă

e o fragilitate tatonantă în abisul autentic

într-o bună zi cutia coșmarurilor se va sparge – și-am să ies din ea în mine însumi și din mine-n sine!

ura nu trebuie să fie un sentiment ci o impecabilă – impenetrabilă armură

nu trupul ci sufletul trebuie să fie invulnerabil – sufletul negativ

cunoașterea lumii e indefinită dar nu infinită – e fără sfârșit – dar nu dincolo de sfârșit!

e o imanență incertă – nu o transcendență absolut determinată

buddhismul este expresia cea mai radicală și mai completă a *materialismului mistic*

sângele sufletului meu sînt lacrimile – dar sufletul meu rîde de mînie

ce tandru sună adâncul în sfîșierea-i abisală

fiordurile fiorilor mă cheamă – inima-mi crește imensă – neagră, plină de abisuri – labirinturi – ferestre – și-oglinzi

cercurile demenței – fructele rotitoare ale nebuniei

stau stîlp negru – nimeni învăluit în manta-mi – nimeni cu neantul în față

întuneric mai jupuit decît haosul – tu ești tot o prăbușire în urlet!

împușc cu gloanțe de silabe hoituri de inerție

petalele nebuniei – stranii pânze ale bărcilor zâmbitoare ale orizonturilor

femeia adevărată e un tărîm magic pentru bărbatul iubit – unde amnezia conduce la anamneză chiar după ce aceasta din urmă ar duce la propria ei disoluție ca nirvāna împărtășită

geniul își plimbă solitudinea prin lumea sacralizată de vid

Arta fugii stă în infinitul ei – adică în finitul ei subit deschis!

veritabila iubire e o cale înspre neant – de aceea moartea o deviază

cu ochi larg închiși ies din noapte intrînd în noaptea plină de ochi orbi
atotvăzători

se deschid în tine cuiburi de labirinturi unde se ascund urșii de aur ai
misterelor – hidrele stranii cu oglinzile lor negre – fluid spectral de
eternitate – mîngîieri de-avis peste abisurile bănuite

sublim de ură
înaintează uneori prin derapaje de ecouri
alfabete de sublim meditînd în pagini de vid
întrebările sînt subțirimi care se pierd – răspunsurile, adîncimi ce nu se
mai găsesc
abisul în avisuri se povestește
fără formă – totuși pagină
desfigurat – totuși chip
fără carte sau degete – totuși nesfârșită răsfoire
fără semne ori cuvinte – numai sens
scară de farmec și flaut
trepte de nimeni îmbrățișate de zeu
sparte de sens literele-n litere se revarsă

lumea nu e defectă – e toată un defect!

o nouă formă a sacrului: uniforma!

nu există brutalitate, oricît de abjectă, pe care așa-zisa putere să n-o
sacralizeze pînă la urmă!

în România uniforma e complot – altminteri desacralizată de 50 de ani
de dictatură

în Franța uniforma e practic deasupra legii și poate să-și permită orice!

“miracol românesc”? primii care-l boicotează sînt românii!

comandamentele conștiinței proprii trec înaintea tuturor celorlalte – ale
conștiinței nu ale *interesului*!

conștiința ilotilor e interesul!

apa declară și sângele vestește – focul explodează în lumină și tortura infernală în regenerare!

hazardul și mirajul sînt contradictorii!

zarul din vis zâmbește straniu – el, hazardul abolit!
nimeni nu poate ierta printr-un simplu act de voință!

evident, actul nemărturisit, ba chiar cu obstinație contestat, *nu are cum* să fie iertat!

temeiul structural al iertării – admițînd-o funcțional posibilă – e, bineînțeles, mărturisirea completă, de preferință asociată cu remușcarea sinceră!

numai partea lezată poate eventual ierta, nu un confesor de ocazie! stil un isus naufragiat în femeia adulteră!

istorie coșmardescă – de la maria magdalena pînă la emanuel macron!

“iertînd” femeia adulteră isus s-a dovedit ce era de fapt: un escroc!

la ce bun speranța? speranța e un obstacol – o capcană primejdioasă!
țara închiderilor rotitoare – România

buldozerele au clitorizat obiectele eterne

onorurile sînt pentru cei care nu mai au demult onoare!

les forces de l'ordre = les forces de l'ordure

omul și natura sunt incompatibili – de aceea, în lume omul n-are nici un rost!

trăim printre fantome într-un miraj și numai căutarea de sine ne diferențiază!

peste tot e clipa înainte de a trece – ea e neantul absolut-efemer

o strălucire turnantă – ca o coroană oarbă – ca o coroană a ochiului – o
coroană turnantă – țipăt de idei

orice faptură condamnată la viață veșnică – fie și-n paradis – e
condamnată la suferință eternă! căci nimeni nu se poate suporta pe sine
etern și nici o finitudine nu poate suporta infinitul!

în fine, orice formă perpetuată veșnic își devine insuportabilă închisoare
și mult mai rău!

femeile au inima de mlaștină – iar suflet numai printr-o mare iubire sau
o mare dăruire idealistă!

beau și revărs în mine neantul din pocalul de nemurire al spiritului

toate elementele cosmogoniei sînt spirit în esență și forme îmbrăcate în
manifestare!

suflet hirsut

you airy hairy soul

Sonia Marmeladova – o curvă sfioasă e mai puțin curvă decît o
nerușinată și sufletul ei e mai puțin mlaștină?! E Éponine mai impură
decît Sonia? decît pretențioasa și dogmatica Sonia?

diafanul și arhaicul

există un plan în care egalitatea bărbat – femeie (oricum utopică și
stupidă) ar trebui să fie complet imposibilă și anume **gelozia**
femeia – oricare ar fi nivelul ei – n-ar trebui să aibă dreptul să fie
geloasă iar bărbatul n-ar trebui să aibă ocazia să fie gelos!

cu cît mai lungă viața, cu atît mai onirică

sfiala abisului firav

drumul trece nu numai prin văile vieții ci și prin văile morții (numai
spiritul urcă) fără soluție de continuitate

perle amare – diamante de durere

întunericul oglinzilor pătrunde în...

locuiesc un oraș de găuri negre

ochiul orb e o pasăre neagră cu prăzi de-ntuneric

cînd ceilalți îți fură viața – laolaltă cu tot felul de lucruri (ca să nu mai vorbim de bani) – își fură lor înșile existența! astfel că pînă la urmă tu îți recuperezi viața sublimată-n expresie și le sustragi existența privind!

luna precum un creier de lumină – un creier foarte depresiv!

cultura e trecutul, civilizația prezentul, uneori și viitorul unei națiuni demne de acest nume!

practic, unele națiuni nu au decît trecut, altele se limitează la prezentul-viitor al civilizației – aidoma acelor ratați cosmici în exil perpetuu: extraterestrii!

într-adevăr, tehnologia, vectorul principal al civilizației, amestecă straniu prezentul cu viitorul, interpretînd chiar și trecutul din perspectiva acestei turbulențe!

fantasticul e un mod – esențialmente literar – prin care cultura subminează, amenință sau, cel puțin, atrage atenția civilizației; ficțional, tensiunea dintre cultură și civilizație e abisal reprezentată de fantastic!

science-fiction-ul, destul de înrudit cu fantasticul în planul demersului ficțional, operează exact invers!

mixajul celor două direcții se poate întîlni de pildă la Lovecraft!

nu e posibil să fii doar român altfel decît prin îndobitocire!

suciți gîtul culturii de propagandă – puneți-i la stîlpul infamiei pe toți franc-masonii contemporani!

e o întrebare dacă în curînd va mai fi posibil să mai fii om pe planeta asta!

buzele de avis ale porții

poarta e chip
poarta e un chip plin de o privire străină lumii – poarta e ochiul orb
zdrențele imposturii
pomul ascuns în poem

de câtă recunoaștere este oare nevoie ca să dispară lumea ca loc al
alienării absurde...

fir de abis se-nalță rugăciunea prin noaptea sacră
ea se evaporă de pe buze
de parcă misterioase cuvintele
ar privi
urcă clipele – mici păsări de lumină
fire de ciudat labirint zburător
bătrînul zbor cu timp de labirint
cuvîntă – iar aripile îngerilor uitați
sînt umbre abisale de cuvinte
melancolic coboară sisif
pe străinele pante
acum că bolovanul s-a înălțat
strălucind liber la cer

securitatea etern damnată ce scufundă mereu România în păcat

ning cu tot sufletul în sălbatice abisuri de cer
flaute de durere – trepte de îngenunchiere –
smerită dizolvare în lontan
parcă un stol de catedrale
ar străbate în zbor abisurile – avisurile
prag de vid – mîntuire albastră –
stingere înceată în neant smerit
ochii cresc nesfîrșiți de moarte
craniul se desface în voci –
se întrerupe în cîntec
lacrimile de stingere ale lontanului –
pierdute-n evanescența
tulburată a ecourilor
cristale întrebătoare –
parcă s-ar privi –
parcă s-ar visa –
parcă s-ar stinge
pleoape se smeresc

și pașii în sfioase priviri –
tălpile se roagă-n netezime
ochiul orb nu poartă din privire
o lipsă –
ci poartă privirea absolut netedă
din amurg se scutură cenușă albastră

naționalismul pleacă de la ura reciprocă a naționalilor; e deci o
agresivitate internă deranjată de o prezență considerată străină!

zidurile nu sînt doar închideri ci mai ales trepte – sînt trăsăturile
chipului de aur al scării

cînd cineva îți este prealăudat ți se pregătește o capcană prin acela sau
aceea!

idem falsele avertismentele

lumea asta toată respiră capcana!

nu timpul ci spiritul restituie – ceea ce timpul fură spiritul dă înapoi
altfel!

legile mirajului

les forces de l'ordre sont les forces de l'ordure

vastitatea neantului depășește infiniturile

să confunzi exigența etică cu narcisismul propriu

ce se pregătește acum e ceea ce am putea denumi potopul
inconștientului!

dacă tot ce-ți lipsește e aprobarea publică – nu-ți lipsește nimic!

eu trăiesc într-o sonă complet devastată – într-o nitiditate fără speranță
pe care învăț s-o zîmbesc!

purpuriu ogorul în amurg – parcă mânjit de sângele unui zeu! parcă
toată nemurirea s-ar fi revărsat în înstrăinări de negru!

ești acasă în înstrăinarea care-ți permite să rămii cât mai mult în tine însuși!

amalgamuri: cel al statului cu modelul social, cel al legitimității abstracte cu abuzurile concrete, statul prezentându-se în postura societății pe care o tiranizează iar banda la putere prezentându-se ca statul abstract doar pentru că mijloacele prin care grupul x și-a apropiat puterea *nu par* ilegale, indiferent dacă sînt total ilegitime! cît despre ilegalitate, aceasta se rezumă la o violență eșuată (*putsch*, etc.) sau victorioasă: stat totalitar, dictatură; tehnicile ce pot fi asimilate cu escrocheria nechezînd sub incidența legii! astfel încît ceea ce în planul vieții private ar duce la condamnarea unui individ sau grup pentru escrocherie sau chiar crimă, duce în planul vieții publice, în caz de succes la cele mai mari onoruri! în caz de eșec, la asasinat sau eșafod!

inconștient și timp

destemeierea bîntuie veșnic

semnul surîde încet dispărînd – grădini de nisip se scurg prin clepsidră

visuri între oglinzi

aripi auditive

de fapt lumea e o mașinărie de convertire a libertății omului într-o alienare cât mai extremă, alienare ce poate lua forma “puterii” cît timp mai există un subiect apt să resimtă relația de dominație, redusă de altminteri la simpla eficacitate fără implicații subiective; cauza trebuie căutată mai degrabă în sfera trecutului – cît despre prezent, el are mai degrabă structura efectului – spre deosebire de viitorul proiectiv (“cauza finală”, mereu utopică)

visul face din noi niște arlechini inverși

poetul e un insomniac alăptat de coșmar

Tabla de materii

CARNET DE IDEI XVI.....	5
CARNET DE IDEI XVII	45
CARNET DE IDEI XVIII.....	63
CARNET DE IDEI XIX.....	87
CARNET DE IDEI XX	111